

Упорядниця
Леся Копичин

Я захищав свою Батьківщину

Упорядниця
Леся Копичин

Я захищав свою Батьківщину

Львів
2023

УДК
К-

Українська
література

Я захищав свою Батьківщину. Упор. Леся Копичин
Ця книжка про українську родину зі Львова, про захисника України Андрія Копичина, який, як і тисячі наших синів і доньок, віддав своє життя в боротьбі з московськими окупантами. Вічна слава Героям!

Для широкого кола читачів.

Українська література

Від упорядниці

Великий Боже! Дякую Тобі за те, що благословив мене на видання книги «Я захищав свою Батьківщину», що присвячена пам'яті мого старшого сина Андрія і молодшого Романа, який помер від наслідків ковіду.

Молю і прошу, Господи, допоможи стражденним батькам і матерям подолати невимовний біль втрати дітей, надай нам Віру, Надію, Любов, силу далі жити і славити Тебе, Господи!

Я молюся і маю надію, що книга «Я захищав свою Батьківщину» допоможе всім батькам, сестрам, братам, дружинам, чоловікам, дітям усвідомити та відчувати те велике благословення, що його приготував Господь для нас, грішних, у вічному Небесному Царстві.

Дякую за підтримку всім тим, хто у найважчі хвилини були і є поруч зі мною: священникам із Церкви всіх святих українського народу, які проводжали Андрія в останню путь, рідним, друзям, знайомим, колегам по роботі.

Окремо дякую авторці статті про Андрія Копичина і редакторці цієї книжки Олені Падовській, поету Богдану Яремцю, редакторці Любомирі Блажко, верстальнику і видавцю Юрію Мусі.

Доземний вам уклін, спасибі за співчуття і допомогу! Хай Божа благодать і ласка будуть завжди з вами на шляху всетворящої любові.

З любов'ю в Господі

мама Андрія і Романа Леся Копичин

Священники церкви Всіх святих українського народу (на вул. С.Петлюри у Львові) відспівують загиблого воїна Андрія Копичина

Молитва матері за синів

Господи, Ісусе Христе, Боже наш, Владико життя і смерті, Утішителю скорботних! Із засмученим і зворушеним серцем удаюся до Тебе і молюся Тобі: пом'яни, Господи, в Царстві Твоїм загиблого на фронті в боротьбі з москалями Андрія та померлого від наслідків ковіду Романа і сотвори їм вічну пам'ять. Ти, Владико життя і смерті, дав мені цих дітей, Твоїй же милосердній і премудрій волі вгодно було і взяти їх від мене.

Нехай буде благословенне ім'я Твоє, Господи! Благаю Тебе, Суддю неба і землі, з безмежної любові Твоєї до нас, грішних, відпустити моїм дітям усі гріхи їх вільні і невольні, словом, ділом, свідомо і несвідомо вчинені. Прости, Милостивий, і наші батьківські гріхи, щоби не залишилися вони на дітях наших. Знаю бо, що незчисленно грішили ми перед Тобою, багато чого не дотримали, не вчинили, як Ти заповідав нам. Христе Ісусе, Ти воскресив дочку Іаїрову за віру й молитву батька її, Ти зцілив дочку жінки-хананеянки за віру й благання матері її. Вислухай же і мою молитву, не погордуй і моїм благанням за дітей моїх.

Прости, Господи, всі гріхи мої, та, простивши і очистивши душу мою, визволи з муки вічної та всели мене з усіма святими Твоїми, що від віку Тобі догодили, там, де нема ні хвороби, ні печалі, ні зітхання, а є життя безконечне. Бо нема людини, що жила би і не згрішила. Ти один без гріха. Коли будеш Судити світ, нехай почують діти мої найсолодший голос Твій: «Прийдіть, благословенні отця мого, наслідуйте Царство, приготоване вам від створення світу». Бо Ти – Отець милостей і щедрот. Ти – життя і воскресіння, і Тобі славу возсилаємо з Отцем і Святим Духом нині й повсякчас, і на віки віків.

Амінь.

СПОГАДИ МАТЕРІ

Не повинен був мій Андрійко воювати, не військовозобов'язний був. То молодший син Роман мав за плечима військовий досвід, закінчив військову кафедру. А старший ще 18-літнім був комісований через проблеми зі здоров'ям, тому й не втрапив у Афганістан. Але 24 лютого 2022 року добровільно пішов у територіальну оборону, в розпорядження 103-ї бригади. Я та його сім'я не стримували, бо знали, якщо він прийняв рішення, то так і буде. Андрій вважав своїм святим обов'язком захищати Батьківщину.

Андрійко народився 10 червня 1967 року о 2.00 в пологовому будинку на вулиці Щорса (тепер вул. Русових, 4). Пологи були складні. Коли акушерка прийняла новонародженого, сказала мені: «Ваш син має бути щасливий – народився в сорочці». Тоді я вперше побачила свого Андрійка. Був великий (важив 4.100), біленький, гарний і немов глянув на мене. Й поплинули мої щасливі дні, мої недоспані ночі.

Ріс швидко, розвивався, був цікавий до всього. Коли йому виповнився рік і три місяці, змушена була віддати дитину в ясла, бо вчилася і працювала. Звісно, Андрійкові не хотілося туди йти, там бути, протестував: «Не вочю...». Жаль було його. Тоді й дала собі слово, що внуків буду виховувати вдома і пущу їх тільки в дитячий садок. О, садочок – то вже інша річ. Тут з'явилося в Андрійка багато друзів. А жили ми тоді на вул. Городоцькій. Мій Андрій і сусідські діти бавилися у дитячому садку й за його межами, вдома на подвір'ї.

А в 1972 році я привела на світ сина Романа, який став найкращим товаришем своєму старшому братові. В пам'яті закарбувався момент першої зустрічі братів. Андрійко саме повернувся з Тернопільщини, де був у прадіда Данила і прабабуні Ганни. Сонячна серпнева днина. Андрійко вбіг до кімнати, де вже було немовля. Ніяк не міг собі втямити, як то: їхав зі Львова, не було нікого, аж тут з'явилася рап-

Андрію три роки, 1970 р.

том нова людина – брат. Андрій дуже любив Ромка, опікувався ним, бо ж той був такий маленький... З часом все змінилося. Більш бойовий і жвавий Роман став обставати за тихого й сором'язливого Андрія. Якось сусідський Валентин образив Андрія, то Роман вхопив палицю до рук і переслідував кривдника доти, поки переконався, що відновив справедливість. Й надалі брати все більше сходилися між собою в поглядах, розмовляли, радилися у будь-якій справі, підтримували один одного. У 2001 році Роман одружився з Романією Суровою, у них народилося два хлопчики – Андрій і Дем'ян.

Фото Романа з родиною 2019 р (Угорщина)

Андрій одружився раніше – 10 жовтня 1992 року. У них з Тетяною народився син Ростислав і донька Анастасія.

У підлітковому віці Андрій захопився музикою. Самотужки опанував мистецтво гри на гітарі, любив співати. Роман поважав захоплення брата, хоча сам вдався спортивним і серйозно займався настільним тенісом. Роман ходив у спортивну секцію при ПТУ № 28, брав участь у змаганнях, мав численні відзнаки. Такі різні були в синів захоплення... П'ять років різниці – в кожного своє товариство. Андрій їде з товаришами в Карпати чи влаштовує концерт, а Роман з тренером і командою – на змагання, проте вони кожную вільну хвилину були разом.

Ми любили проводити дозвілля всією родиною. Разом ходили в гості – я з чоловіком Володимиром і наші сини. Вони не були «волоцюги», трималися хати. Кожне літо на Тернопільщині привчало братів до праці. Допомогали старшим корови пасти і косити, по господарству теж. Андрій після 9 класу поступив у ПТУ № 33. Опанував професію «Слюсар з ремонту автомобіля».

А далі й Роман пішов до ПТУ № 29 за професією «Слюсар-інструментальник механо-складальних робіт». Виходило так, що де я працювала, там і хлопці мої вчилися. Обидва вчилися натхненно, адже їм подобалися обрані спеціальності, вони від малих літ любили допомагати батькові з ремонтом нашого автомобіля. Був у нас «Москвич-2140» оранжевого кольору. То і Андрій, і Роман, коли їм виповнилося по 18 років, вже поздавали на права і самі кермували.

Під час навчання в училищах, як жартома розповідала моя колега, завідувачка їдальні Ірина Євстахіївна, коли я була на роботі, то мої хлопці були «золоті», однак варто було мені піти у відпустку, то одразу ставали, як інші діти.

Обидва сини закінчили навчання з червоними дипломами. Андрій вже працював слюсарем, але поступив на вечірнє відділення галузевого машинобудування «Львівської політехніки». Був самостійний і відповідальний у всьому. У дружбі вірний. Дав Бог моїм синам такий безцінний дар. Тримали дружні контакти з кількома товаришами протягом довгих літ – від дитячого садка ще.

Поїхала я в Польщу, як тоді більшість жінок-львів'янок, «човникувати». Повернулася, аж тут Андрій свою кохану Тетяну привів у хату. Для мене то була новина. А Роман був посвячений у амурні справи брата. Моє знайомство з майбутньою невісткою в травні відбулося, а восени справили весілля. Тоді відеокамери тільки запроваджували. Нам поталанило: мій колега Олег усю забаву зафільмував. Весілля тривало у їдальні ВПУ № 29 на вул. Єрошенка, 20. А наступного дня влаштували перегляд на екрані телевізора, спеціально встановленого в великому залі. То було дуже цікаво!

Після весілля пішов наш Андрійко в прийоми до родичів Тетяни на вулицю Наукову, 4а. А ми жили на Левандівці. Молоді часто приходили до нас, особливо коли народився мій перший онук Ростислав, який народився у 1993 році, 18 серпня, якого Андрій безмежно любив і, вірю, продовжує любити з Неба. А якою потіхою став малюк для мого чоловіка Володимира!

Важкі 1990-ті роки, час економічного становлення для багатьох українців, які почали розвивати мале підприємництво. Часто ці спроби були приречені, бо процвітало ошуканство, здирництво, заздрість, корупція. Андрій – душа щира – також намагався налагодити власну справу. Але не велося йому, як і багатьом іншим. Борги, чорна біда. Тільки при Ростикові знаходив розраду. Та чи багато щастя спізнав? Працював і змагався з бідю.

2001 рік... Як багато подій припало на той час для нашої родини. У серпні в Андрія з Тетяною народилася донечка Анастасія – «Барбі», як її називав батько. А дідо Володимир, тоді вже хворий, також відчув велику втіху: на світ з'явилася довгоочікувана онучка.

Вересень 2001-го приніс одруження молодшого сина Романа. Тепер він був не один, а зі своєю коханою Романією. У листопаді помер мій чоловік Володимир Костянтинович. Андрій саме був у рейсі в Польщі, він працював водієм фури. Подзвонили хлопці з роботи й передали моєму сину: «Андрію, жени чимдуж на кордон у Медику, став машину на відстій»... Колеги приїхали в Медику до нього на зустріч і тоді тільки повідомили страшну новину. Важко переживав. Разом із Романом всю ніч сиділи на кухні. Батька згадували. Бо то

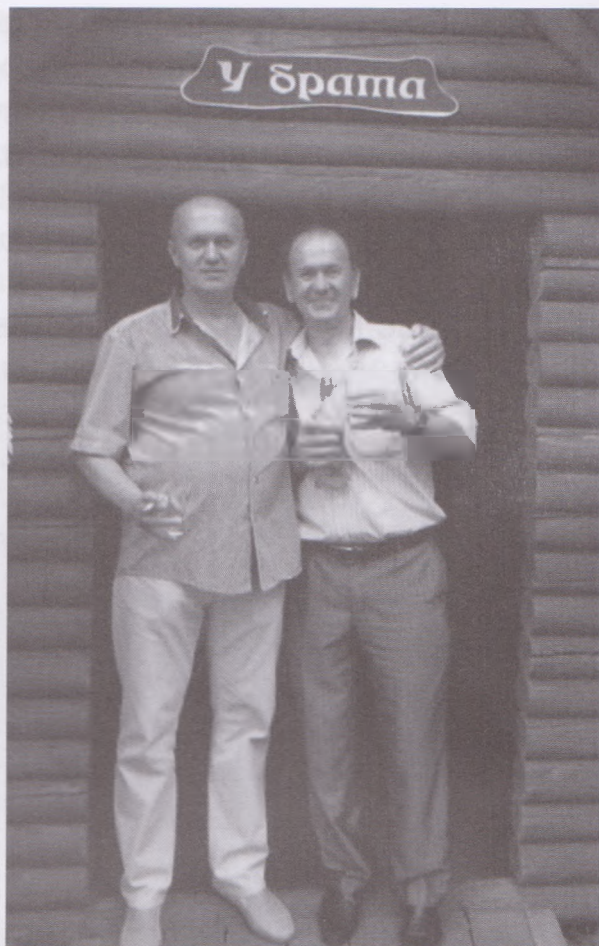

були високі родинні стосунки між дітьми і батьком. Володимир виховував синів особистим прикладом, любив їх і ніколи не карав за помилки. Бувало, скаже значуще, з притиском: «Синку...». І все...

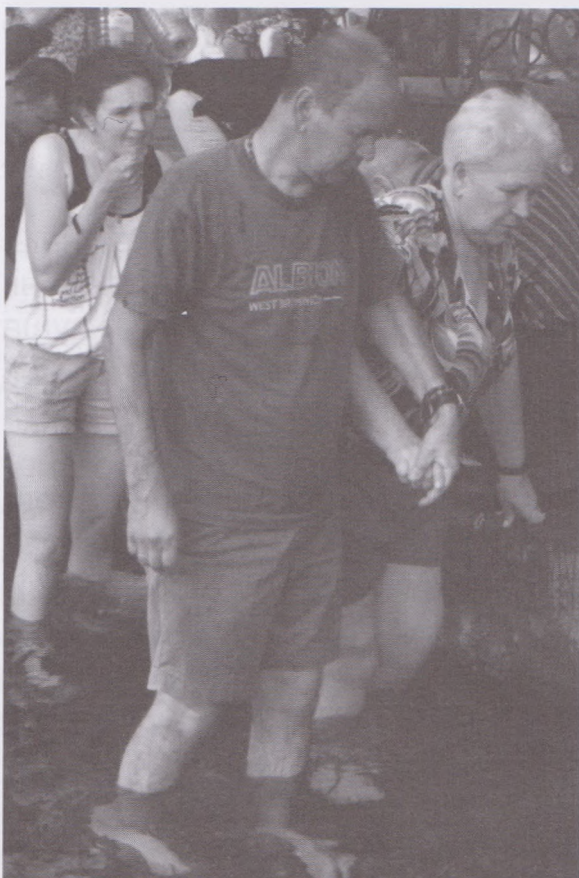
Пішов мій чоловік Володимир у засвіти, але лишилося дві молоді сім'ї наших синів. Хлопці були дружні, одностайні. Андрій став хрещеним батьком Андрійкові, братовому сину. А Роман – хрещеним батьком Анастасії – доньки Андрія.

Святкували 50 років Андрієві гарно, урочисто. Замовили ресторан «Смерекова хата» при дорозі, як їхати в сторону Давидова. Збереглося багато фотографій, де Роман і Андрій разом. А одна з них – біля входу в альтанку, на якій є напис: «У брата». Вийшло так доречно.

До речі, у 2020 році я разом із сином Романом та його сім'єю машиною їздила на дачу в садовому товаристві «Зелений гай» біля села Новосілка, їхали через село Раковець. Це було за тиждень до смерті Романа. Тоді, звичайно, я не знала, що че-

Брати біля входу в альтанку з написом «У брата»

Мама з сином Романом біля цілющого джерела в Раковці

кає мене попереду. В Раковці є чудотворне джерело, де люди набирають воду. Роман водив мене за руку 12 кіл по холоднечій воді, ми молилися і благали Бога, щоби дав нам здоров'я.

Але 25 липня 2020 року в наші двері постукало велике горе, Роман після ковіду несподівано помер. Ще зранку того чорного дня клопотався земними справами, а в обідню пору, коли був з дружиною і синами – Андрієм і Дем'яном – на дачі, що в селі Новосілки в садовому товаристві «Зелений гай», йому раптово забракло повітря, посирили ноги. Звісно, що одразу потелефонували Андрію. Той приїхав разом з братом Романієм Дмитром, який завіз хворого в лікарню на вулицю Топольну. Андрій лишився в Новосілках. Опівночі, на межі п'ятниці й суботи, Роман відійшов у засвіти. До нього не пускали нікого з рідних, адже був ковідний карантин. Сказали, що нічого не можна було вже вдіяти. Для Андрія то був

страшний удар долі. То був шок. Побивався дуже, плакав. Ховали ми Романа на цвинтарі смт. Брюховичі.

Останнє фото разом з синами, 2019 р.

24 лютого 2022 року пішов мій Андрій у територіальну оборону. А у січні 2023 року їх кинули на нуль, тобто на передову. Дзвонив мені за кожної можливості. Заспокоював моє зболене материнське серце. 2 лютого Андрій загинув. На вайбері мого телефону все ще зберігаються короткі повідомлення від сина, котрого вже нема. І сили в мене нема, рука не здійсмається стерти оті його слова: «Я живий...». Читаю-перечитую скупі рядочки... Три рази навідував Львів у короткочасні відпустки і писав до мене, коли повертався знову на фронт...

З листування з Андрієм по телефону

30.11.2022 «Зранку їду в ліс. Буду там до неділі. Буду писати».

2.12.2022 «Привіт. Здоровий. В мене все добре».

4.12.2022 «Завтра на зв'язку не буду. У вівторок зранку. Не переживайте».

26.12.2022, «Повернувся з ротації. «Я вже на місці. Все добре».

12.01.2023, «Повернувся з ротації. «Я вже на місці. Подзвоню».

22.01.2023 «Я вже є. Все добре. Повернувся з чергування».

24.01.2023 «Доброго ранку. Потім зідзвонимося».

28.01.2023 «Привіт. Я вже на зв'язку. Все добре».

1.02.2023 «Привіт. Все добре. Подзвоню».

Оте «все добре» мало значити, що він повернувся з передової і перебуває у відносній безпеці. Але ввечері того злочасного дня він зателефонував, як і обіцяв, сповістив, що знову його відправляють туди, звідки повернувся. Між

його приходом і новим завданням не минуло й яких 12 годин! І хіба міг він повноцінно підготуватися до випробувань? Останні години сина збігали швидко.

Приходжу на Поле урочистих поховань на Личакові. Прапори лопотять на вітрі над могилами наших героїв. Нема моїх синів – один помер, інший загинув. Так душа болить. Помолюся. Порозмовляю з Андрійком. Тим живу.

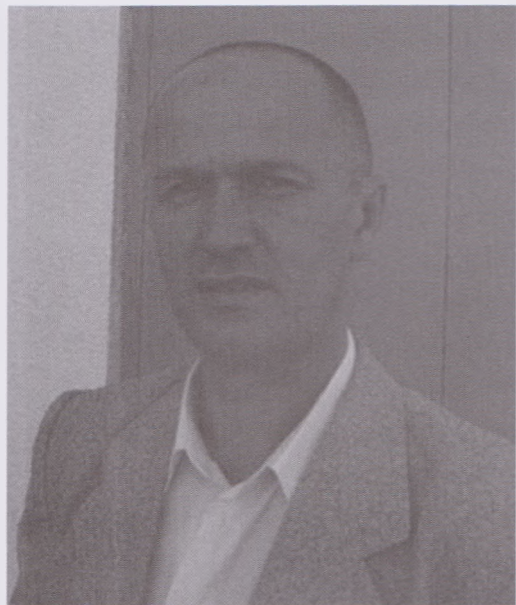
Над родинами загиблих на війні Андрія Копичина, Андрія Филипчука, Віталія Федора, Олега Бервецького взяв опіку Богдан Поріцький – старший сержант, командир другого відділення, 2-го взводу, третьої роти. Він запропонував нашим родинам прощу у Меджигор'є з 1.08 по 7.08 2023 року. Звісно, що я поїхала, адже в 2018 році була там із синами та онуками. Тож тепер вклонилося всім місцям, де ми разом молилися тоді. І сталося так, що перед матір'ю Божою я дала обітницю зібрати групу паломників для подорожі в Джублик. Перед тим мені приснився Андрій, втішав, казав: «Все буде добре». Подорож була 26 серпня. В молитві ми будемо разом – я і мій син.

Коли ми поверталися з Меджугор'я, від Сколівського району веселки супроводжували нас усю дорогу. То гарна прикмета. Навіть о. Володимир Дуткевич зазначив: «Дуже добрий знак. Дай, Боже, незадовго й перемога».

Прочани в м. Меджугор'є разом із отцем Володимиром Дуткевичем. 2023 р.

ЖИТТЄВИЙ ШЛЯХ АНДРІЯ КОПИЧИНА – ЗАХИСНИКА УКРАЇНИ

10 червня 1967 року в сім'ї Копичина Володимира Костянтиновича та Лесі Романівни народився син Андрій.

Батько Володимир походив із хутора Копань біля села Старі Стрілища, де було багато криївок партизанів – вояків ОУН-УПА. Тут, поруч, у смт. Нові Стрілища Жидачівського району Львівської області народився і виріс заступник провідника ОУН Степана Бандери Микола Лебедь. У ближніх селах народилися і вирости його двоюрідні племінники брати Горині та багато інших борців за Українську Самостійну Соборну Державу. Володимир ріс і виховувався на їхньому прикладі і передав свою любов до Батьківщини сину Андрію, а пізніше і Роману.

Володимир Костянтинович походив із багатодітної родини. Коли йому було чотири роки, померла мама, а у вісім, після смерті батька, хлопчик залишився сиротою, його виховували сестри. Володимир зумів здобути хорошу спеціальність, був кваліфікованим кравцем, згодом працював у Львівському будинку моделей. Як досвідчений фахівець був запрошений в училище побутового обслуговування на посаду майстра з виробничого навчання кравців.

Мама Леся Романівна, в дівочтві Курдіяка, народилася в селі Киданці Тернопільської області. Родина її була переселена сюди з Надсяння під час депортації 1945 року. Закінчила Львівський технікум радіоелектроніки. В 1979 році прийшла працювати майстром із виробничого навчання в ПТУ № 33 м. Львова.

Леся знала свого судженого, що був старший від неї на сім років, ще підлітком, бо хлопець жив на квартирі у її будинку на вул. Сеченова. У 1965 році вони почали зустрічатися, а в 1966-му побралися.

Коли народився Андрій, молода сім'я проживала разом із Лесиними батьками Пелагією та Романом Курдіяками у квартирі на вул. Тернопільській на Новому Львові. Там пройшли перші три роки життя хлопчика. Через зайнятість батьків на роботі, дитина змушена була ходити в ясла на вул. Захарова (нині Угорська).

Леся Копичин з чоловіком Володимиром і двома синами, 1976 р.

Допомагали виховувати Андрійка дідо Роман, бабуся Пелагія, прабабуся Ганна Гусейко, яка приїжджала з села Киданці Тернопільської області, та цюця Анастасія Познанська, яка жила у м Львові.

Бабуся Пелагія з Андрійком

Дідо Роман з Андрійком

Прабаба Ганна і цьоця Анастасія з Андрійком, 1968 р.

Ще в дошкільному віці Андрій разом зі старшими відвідував село Родати-чі, бував і в маминому селі Киданці на Тернопільщині, де в основному прожи-вали виселенці з підперемисьького села Валява (тепер це село належать до Польщі). Коли підріс, Андрій кожного літа сам їздив у Киданці, де долучався до господарських справ: пас корови, громадив сіно, косив. Додому у Львів повер-тався засмаглим, зміцнілим, готовим до подальшого навчання.

Андрій з бабою і дідом у с. Родатичі

У 1970 році, коли Андрійкові виповнилося 3 роки, родина розміняла квартиру і молоді переїхали на вул. Городоцьку, 187, а батьки замешкали на вул. Любінській. Андрій ходив у дитячий садок на вулиці Урицького (біля Роксу), де в нього були хороші вихователі.

Андрійко-зайчик у дитячому садку в вихователькою Ольгою

15 липня 1972 року прийшов на світ молодший брат Роман Копичин. Андрій дуже любив братика, вони ніколи не сварилися і не билися між собою.

Андрій з братиком Романом

1 вересня 1974 року Андрій пішов у перший клас СШ № 51 імені Івана Франка (тепер школа перейменована в ліцей). Там провчився 9 класів. У початкових класах в Андрія була чудова перша вчителька – Софія Феліксівна.

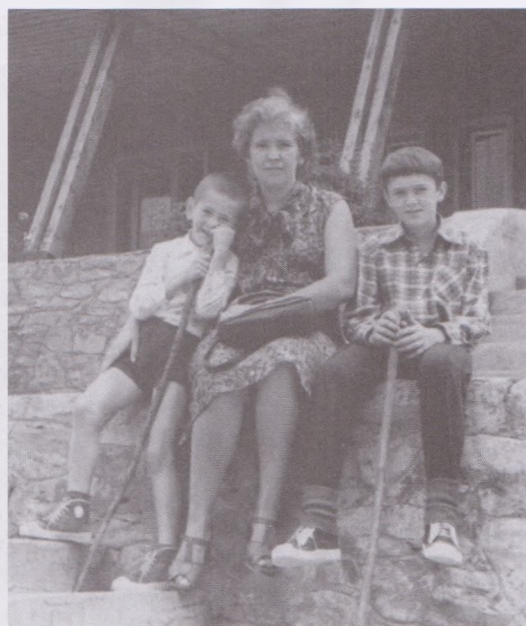
Перша вчителька Андрія Софія Феліксівна

У 1975 році брати разом з мамою їздили на відпочинок, на море, у м. Скадовськ.

У 1979 році Андрій з Романом та мамою їздили в Карпати, в санаторій у м. Вижниця Чернівецької області. Мамі від заводу «Кінескоп», де вона тоді працювала, виділили путівку за хорошу роботу.

На відпочинку у Скадовську

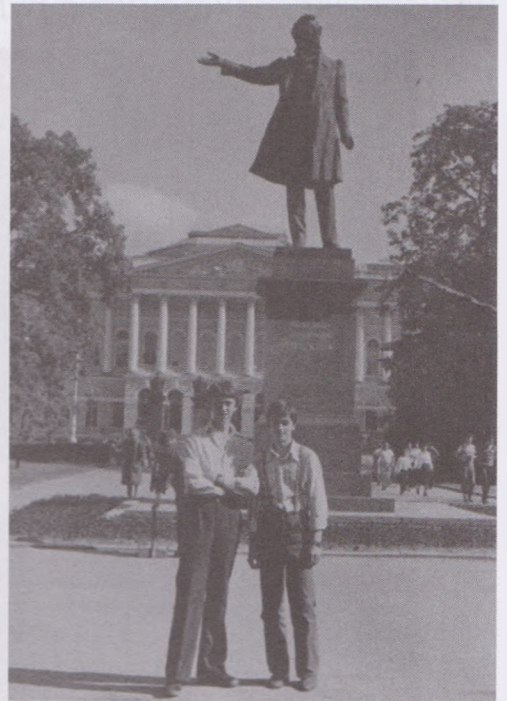
Брати з мамою у Вижниці

В Андрія було багато друзів зі школи, з якими товаришував до самого кінця свого життя.

Андрій з друзями в Карпатах

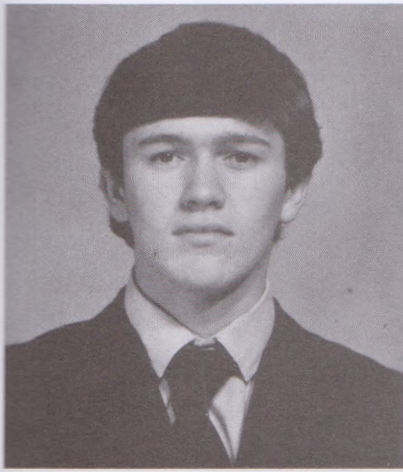
Андрій з Віктором Нофенком у Ленінграді, 1986 р.

У 1982 році, після закінчення 9-го класу, Андрій поступив в ПТУ № 33 (тепер державний заклад «Львівське вище професійне політехнічне училище»), яке закінчив у 1985 році.

Андрій з юних літ захоплювався музикою. Він самостійно навчився грати на гітарі, гарно співав.

Андрій-гітарист

Андрію 18 років

У 1985 році Андрій пішов працювати слюсарем із ремонту автомобілів 4-го розряду на автобазу.

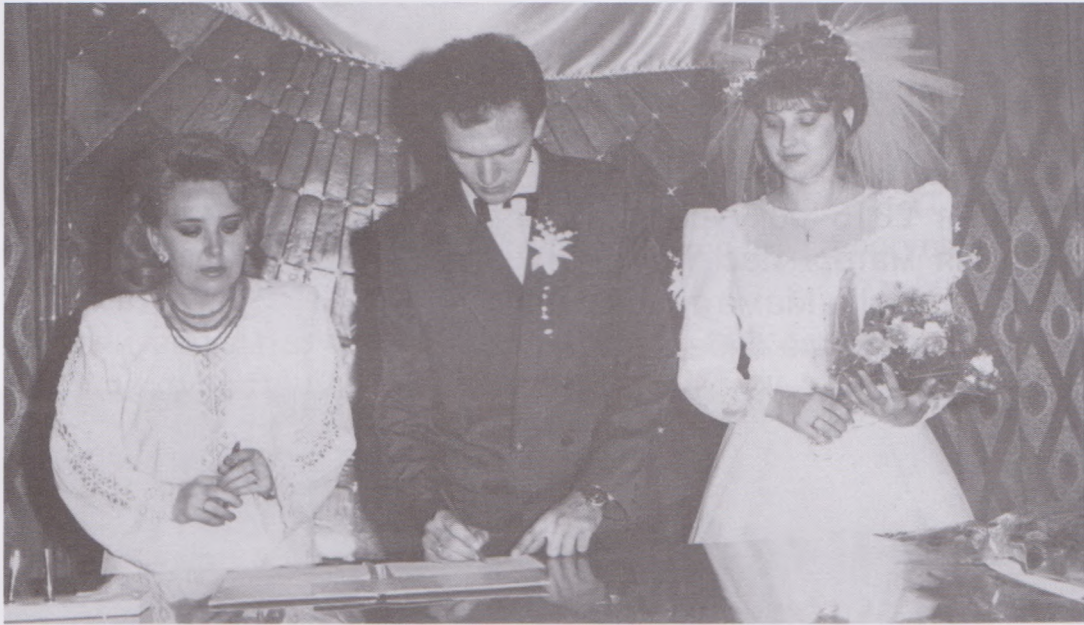
У 1986 році юнак поступив у Національний університет «Львівська політехніка» на механіко-машинобудівний факультет. Здобув вищу освіту і отримав диплом інженера-механіка.

З 1986 по 1991 рік був лаборантом кафедри фізики Львівського політехнічного інституту.

З 1991 по 1994 рік працював у Публічному акціонерному товаристві «Львівський завод «Автоавантажувач»».

10 жовтня 1992 року одружився з Тетяною Кебас.

Пара пів року зустрічалася, відтак побралися. Андрій пішов за зятя в квартиру до теці на вул. Наукову.

Розписка з Тетяною в Центральному палаці одружень (палац Потоцького)

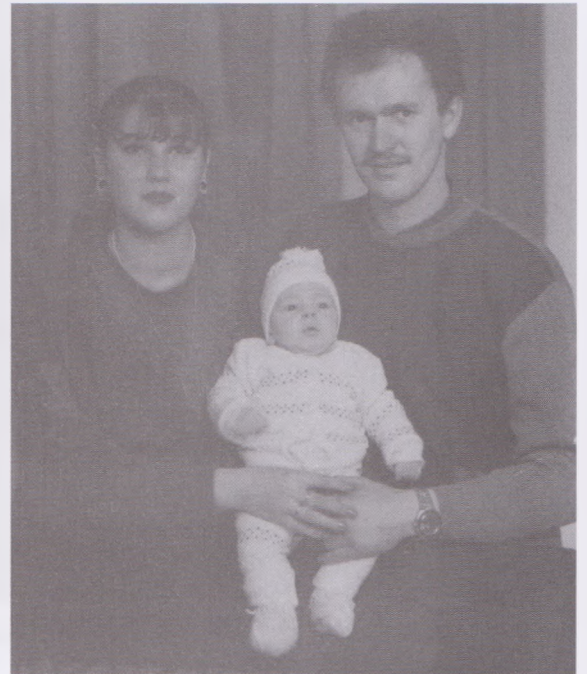
18 серпня 1993 року народився син Ростислав. Як молодий батько Андрій відчував велику відповідальність за свою сім'ю і старався забезпечити рідних усім необхідним.

З 1994 по 1995 рік Андрій перейшов працювати в ТзОВ «Патарт».

У 1995 році Андрій відкрив власну фірму з роздрібної торгівлі продуктами «АнКо-сервіс», яка протрималася до 1998 року.

З 1998 по 2002 рік був водієм-експедитором у ПП «НАТА-приват».

8 серпня 2001 року в Андрія і Тетяни народилася донька Анастасія. Батько приділяв своїй дівчинці багато уваги і ласки. Тоді саме сім'я переїхала жити в окреме помешкання на вул. Любінській.

У цей же рік у житті Копичиних стала трагічна подія - 29 листопада помер батько Володимир Костянтинович, похований в смт. Брюховичі.

З 2003 по 2004 рік Андрій працює водієм у фірмі «Форвард-транс».

З 2004 року по 2009 рік Андрій – механік транспортного відділу ТзОВ «Комфорт-Сервіс».

З 2009 року по 2011-й працював у фірмі «Євро ГЛАС-захід».

У 2011 році недовго завідував гаражами в ЛТД «Мальви», а потім став директором власного підприємства «Демос-дизайн» (працював до 2017 року).

2011 року його улюбленій донечці виповнилося 10 років і вона прийняла Перше причастя у церкві Всіх святих українського народу на вул. С.Петлюри в м. Львові.

28 жовтня 2016 року родина святкувала 70-річчя матері Лесі Романівни в кафе на вул. Хімічній. Мама танцювала зі своїми синами, почувала себе щасливою.

Перше причастя доньки Андрія Анастасії

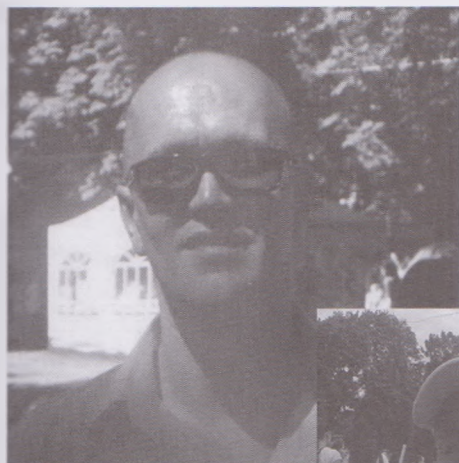

Андрій танцює з мамою

Роман танцює з мамою

Попри свою зайнятість, Андрій знаходив час для прогулянок і відпочинку зі своїми рідними.

Андрій у парку

2017-го року, 10 червня родина відзначала 50-ліття Андрія.

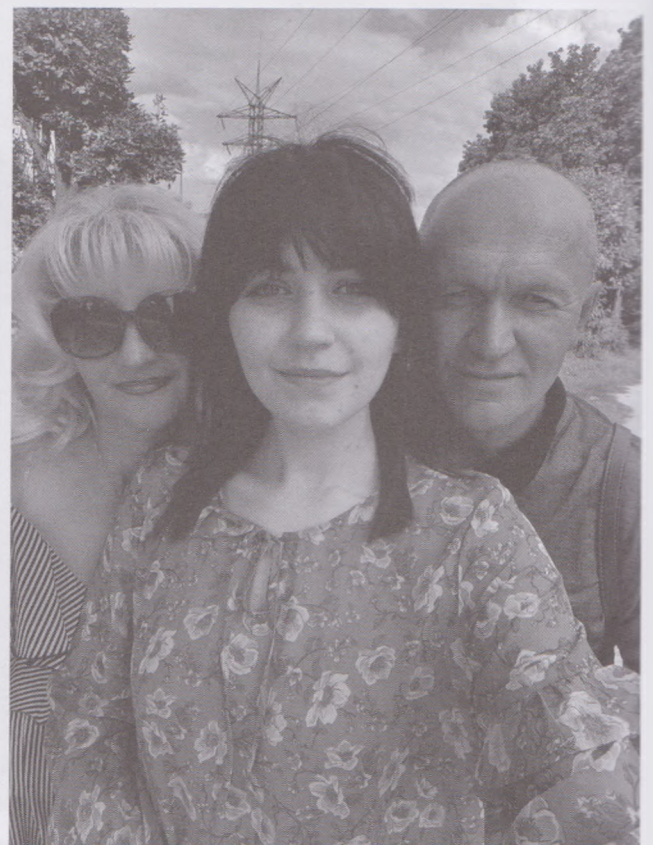
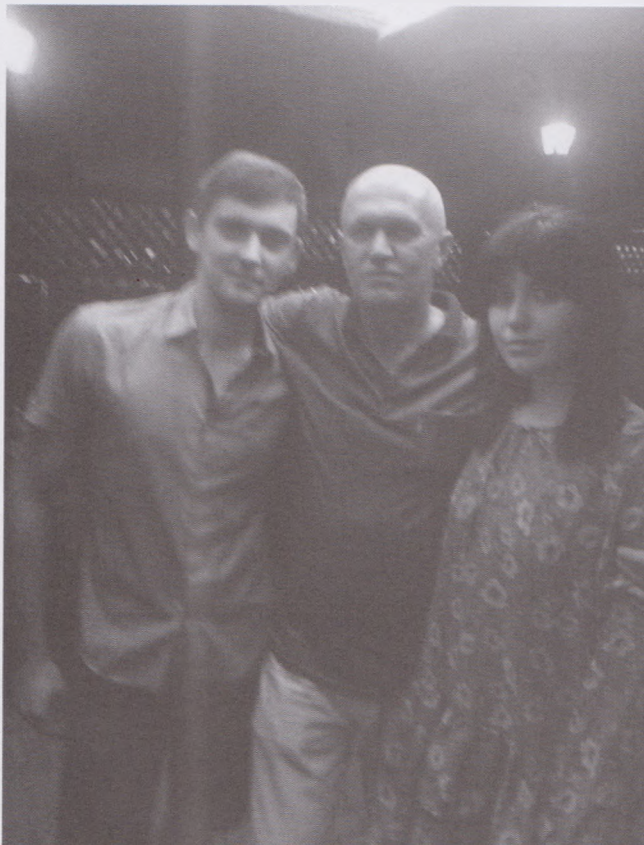
Андрій з сином і дружиною на прогулянці

Працюючи водієм високого класу, Андрій об'їздив цілу Європу, хоча ці мандри не були туристичними. І тільки у 2018 році разом із мамою, донею Анастасією і сім'єю брата Романа дозволив собі відпочинково-паломницьку подорож до місця всесвітнього поклоніння Матері Божій, Цариці миру в м. Меджугор'ї (Боснія і Герцоговина).

18 липня 2018 року всі разом піднімалися до хреста на горі Кріжевац, додали важкий підйом від стації до стації. Сини турботливо підтримували маму,

коли переступали з однієї велетенської брили на іншу, і так незліченну кількість разів. Малопомітною стежкою піднімалися все вище й вище. Нарешті досягнули вершини. Спинились біля потужного постаменту величавого білого хреста, на якому написи голосять: «Ісусу Христу. Відкупителю людства. В знак нашої віри, любові та надії» і «Від всякого зла захисти нас усіх, Ісусе!». За те й молилися, посилали Богу гарячі думки й каяття, звірялися в своїх намірнях. Тоді життя сім'ї сягнуло зеніту, коли всі ще були разом і здавалося, що так багато часу попереду.

18 серпня 2022 р. побратими святкують уродини сина Андрія Ростислава

У лісі на передовій

У День Незалежності України на фронті

30 серпня 2022 р. Андрій з другом дитинства Іваном Бараном

24 серпня 2022 р. Андрій у машині

25 серпня 2022 р. серед бійців
(Андрій у центрі попереду)

19 жовтня 2022 р. Андрій з двома
побратимами

12 вересня 2022 р. П'ятеро бійців,
Андрій у центрі

22 вересня 2022 р. Андрій
на передовій, на фоні
маскувальної сітки

22 вересня 2022 р. Андрій на фронті з автоматом

22 вересня 2022 р.
Андрій в окопі без шолома

На передовій

24 серпня 2022 р. Андрій в машині (в окулярах)

27 жовтня 2022 р.
Воїни з отцем Нестором Кузиком

Воїни під час молитви

31 серпня 2022 р. Андрій в окопі

26 жовтня 2022 р.
з побратимами, другий зліва Андрій

Свята вечір 24 грудня 2022 р.
з побратимами

Почесна відзнака

1 лютого 2023 р. за день перед загибеллю
Андрія Копичина

Великдень, 2021 р.

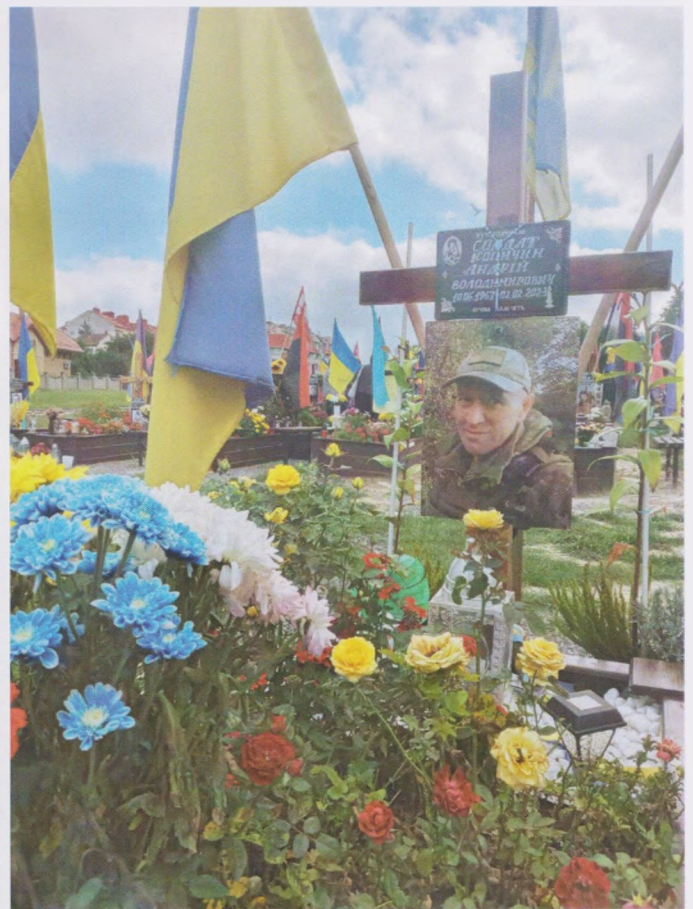
Трубач із Ратуші схилив голову перед катафалком із прахом загиблих захисників України

Воїни Збройних Сил України проводжають Андрія в останню дорогу

Гріб з тілом Андрія у церкві Всіх святих українського народу

Могила Андрія Копичина на Марсовому полі у Львові

Роман з сім'єю на прогулянці
пл. Ринок. 2014р

Виступ Андрійка на змаганнях.
Бойовий Гопак. 2018р.

Роман з сім'єю
пл. Ринок Різдва 2015р.

Ріка Дунай. Будапешт 2019р.

Прага. На пиві. 2020р.

Роман з родиною біля церкви
св. Анни на Різдва. 2018р.

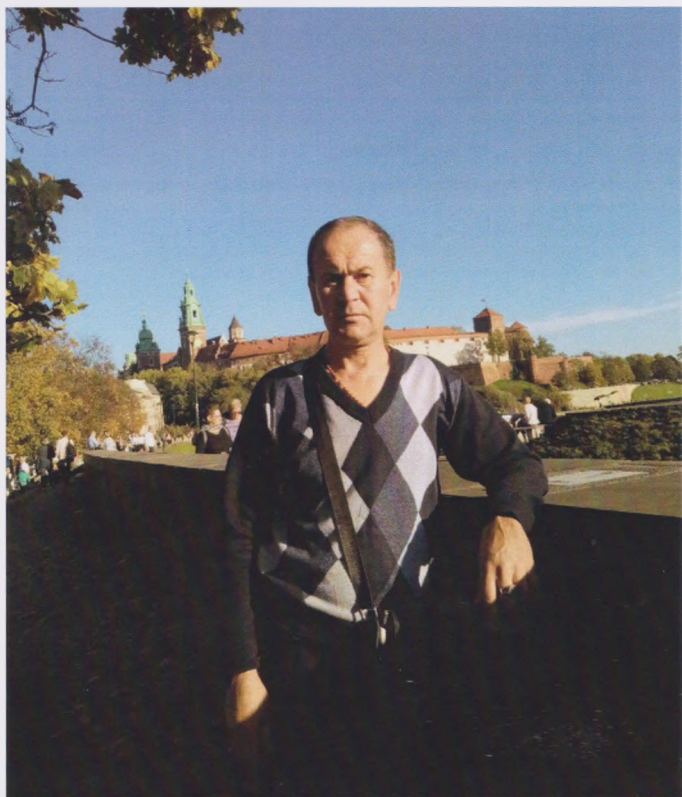
Роман з сином Андрієм 2019р.

Роман в Угорщині 2019р. Грудень

Обід У Відні. Австрія. 2019р

Будапешт 2019р.

Дрезден, 2020 р.

Мама з Андрієм на Великдень, 2021 р.

Великдень, 2020 р.

Мама з Андрієм на 75-річчя

8 серпня 2021 року Андрій зі своєю родиною святкували 20-річчя доньки Анастасії в кафе «Колобок» на Левандівці. Батько співав для доньки пісні італійською мовою. Це був один із рідкісних моментів за останні роки, коли Андрій перебував у родинному колі.

З листопада 2021 до 24 лютого 2022 року Андрій – начальник цеху з виготовлення бетонних конструкцій у турецькому ТзОВ «ОНУР конструкціон Інтернешнл».

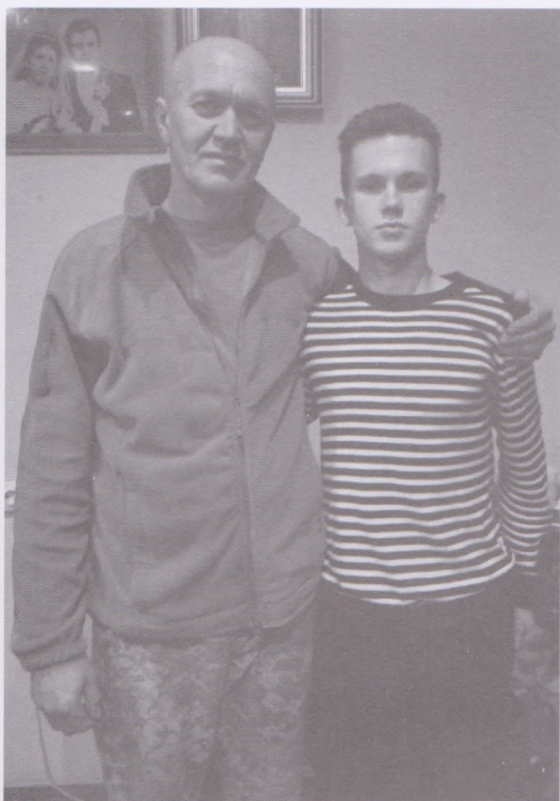
24 лютого 2022 року, з першого дня повномасштабного вторгнення рашистів, Андрій вирішив стати на захист Батьківщини та вступив до лав 103-ї окремої бригади територіальної оборони Збройних сил України. Два місяці перебував у Дублянах, потім – у Винниках під Львовом, далі – тиждень навчання, а відтак бригаду кинули на фронт.

Влітку 2022 року Андрій писав есеменски з фронту, просив маму, щоби разом із його дружиною їхали кудись на прощу.

1 липня 2022 року, послухавшись прохання Андрія їхати і молитися за всю родину, мама Леся разом із дружиною Андрія Тетяною Копичин на початку липня здійснила подорож святинями Польщі. Молилася за синів, один із яких вже перейшов межу вічності, а другий захищав Україну на сході. Вразив величчю бароковий собор Кальварії Зебжидовської і тамтешній грандіозний архітектурно-парковий комплекс. Зі зболеним серцем перейшла невтїшна мати 42-ма пунктами-стаціями цієї святині, схожої до Єрусалимської Хресної Дороги. Роздумуючи над Хресними муками Спасителя, вона раз-по-раз зітхала: «Сини мої! Ти, Романочку, спочивай у мирі. І нехай збережуть від усіх небезпек і пасток Сили Небесні мого первістка, Андрія!». Далі понесла палкі побажання до Ченстохови. Там, на Ясній горі, звернулася з молитвою до чудотворного образу Матері Божої Белзької (нині Ченстоховської). Леся Копичин жадала миру Україні і миру в своєму єстві. Тож у 20-х числах липня разом із Тетяною вирушила ще й до Цариці Миру в Меджугор'є. Знову простелилися перед п. Лесею кам'яністі стежки балканської святині. Ой, і не раз десь на крутому схилі раптом бачила гінку постать Романа, як тоді, в 2018 році, коли були в Меджугор'ю разом – вона і її сини. Сльози застипали зір, гарячі й солоні. Та жевріло в душі сподівання – дочекатися ротації і побачити Андрія, обійняти міцно, виплакати на його плечі своє невтїшне горе. Втім, лиш на хвилину жінку навідувала слабкість. І вже п. Леся опановувала себе. Треба бути сильною, за всяку ціну триматися, як не задля себе, то перед онуками, перед Андрієм. У спілкуванні з ним, її відважним захисником, намагалася бути спокійною, бадьорою і її очі були сухими.

Андрій з сином Ростиславом
у Дублянах

Андрій із похресником Андрієм
чук стік кров'ю і також не вижив.

8 жовтня 2022 року Андрій перший раз прибув на 10 днів із фронту додому.

1 грудня 2022 року загинув побратим Андрія Богдан (позивний «Михалич»). Разом із бійцями роти приїхали хоронити товариша. Зі Львова везли труну на цвинтар села Миколаєва Пустомитівського району.

8 грудня 2022 року похреснику Андрія Копичина Андрію Копичину (повні тезки) виповнилося 18 років. Андрій мав можливість особисто привітати похресника з повноліттям.

Іншого разу Андрій навідався у Львів 30 грудня 2022 року. Новий рік зустрічав у Львові, був удома і 7 січня, на Різдво.

9 січня 2023 року Андрій повернувся на передову.

А 2 лютого 2023 року Андрій Копичин загинув разом із Віталієм Федором, рятуючи разом із побратимом Андрієм Филипчуком на полі бою під м. Кремінна. На жаль, Андрій Филипчук стік кров'ю і також не вижив.

Спогади рідних і друзів

Тетяна, дружина Андрія

Я дякую Богу за людину, яку зустріла 30 років тому. Це мій коханий чоловік Андрій. Він завжди був для мене опорою. Андрій був доброю, чуйною, позитивною людиною. Він був опорою для наших дітей.

1.02.2023 року при нашій останній розмові по телефону Андрій просив берегти себе і дітей. А 2.02.2023 року війна забрала його від нас назавжди. Хоч його вже немає поруч з нами, він живе в наших серцях.

Ти залишився для нас Героєм. Вічна тобі пам'ять. Царство небесне.

Я тихо запалю свічу, сльозу зронивши з очей.

За спокій твоєї душі я щиро помолюсь.

За рідну, дорогу мені людину,

Яку у пам'яті ношу, допоки буду жити.

Любов безмежну й спогади ясні

Глибоко в серці буду хоронити.

Амінь.

Коханий, спочивай з Богом!

Фото Андрія і Романа з дружинами

У молодості мій батько був музикантом, після одруження і народження нас із сестрою працював у сфері будівництва, згодом мав власний бізнес. Здобув кілька освіт. Був патріотом України. Проживали ми на вулиці Любінській, сусіди знали мого батька як дуже хорошу людину.

24 лютого 2022 року, після повномасштабного вторгнення московського окупанта в Україну, не маючи військового досвіду, батько без вагання став на захист своєї сім'ї та Батьківщини.

Я дуже хотів піти тоді з тобою, тату, але ти сказав, що вдома мусить залишитися хтось за старшого, щоби пильнувати маму та сестру.

Тим часом батько вступив у 103-ю бригаду ТрО, у 62-й батальйон. Після проходження навчання, в квітні 2022 року, був відправлений на схід України, в зону бойових дій. Воював у Харківській і Донецькій

областях. Зі своїми побратимами вони стали справжньою сім'єю, відважно захищали нас від ворогів. Йому вистачало сміливості і мужності для того, щоб оберігати кожного побратима та поспішати на допомогу пораненим, витягувати їх з-під обстрілів.

1 лютого 2023 року я останній раз чув голос батька. 2 лютого 2023 року в Луганській області під час бойового завдання поблизу міста Кремінна він отримав поранення несумісні з життям. Загинув, захищаючи суверенітет нашої держави. 2 лютого час зупинився для мене після звістки, що батька вже нема. Але назавжди залишаться в моєму серці та пам'яті його безцінні поради.

Тату, я ніколи не чув від тебе поганого слова, ти вчив мене всьому. Я завжди рівнявся на тебе, брав з тебе приклад. Ти був хорошим сином, люблячим чоловіком і найкращим батьком для мене і сестри, надійним другом, чуйною і доброю людиною. Дякую тобі за все.

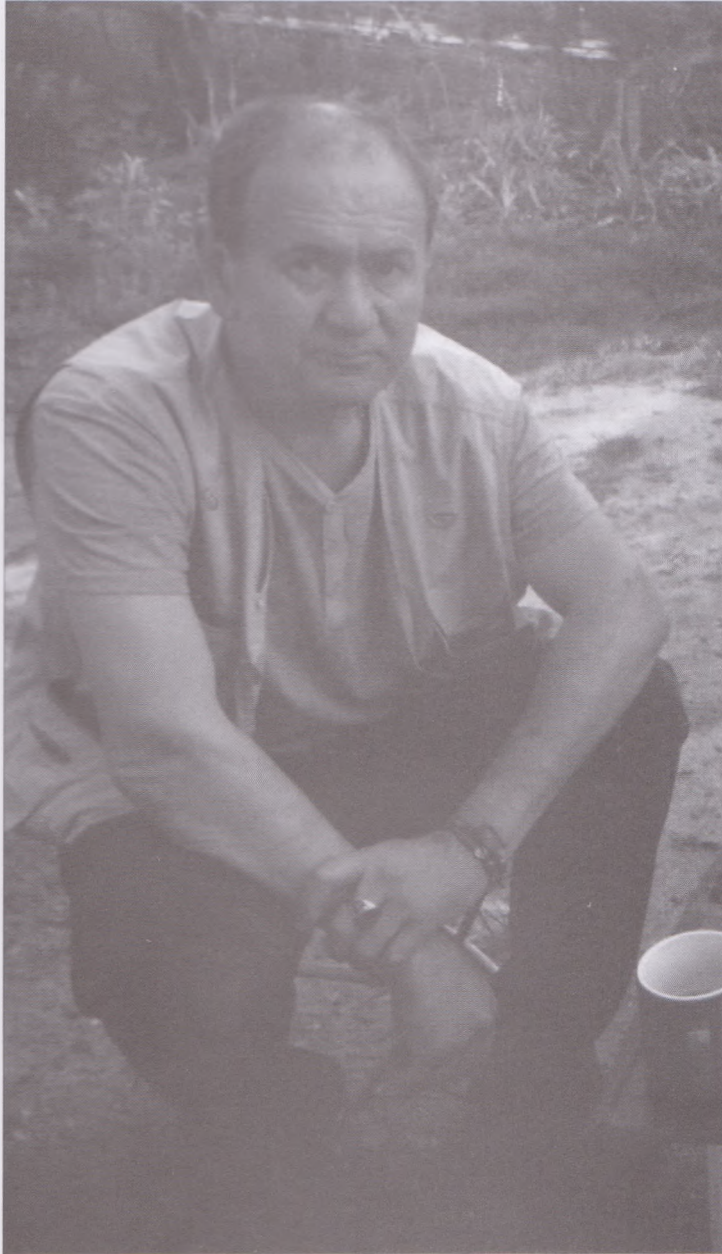
Мій батько вмів згладити будь-які конфлікти, і я в скрутних ситуаціях питався поради насамперед у нього. Він був завжди позитивним і життєрадісним.

Тату, завдяки тобі я багато чого навчився в цьому житті і збагнув. Ти навчив мене дивитись на світ з різних точок зору, знаходити компроміс. Ти будував плани на майбутнє і хотів жити у вільній Україні. Я дякую Богу, що в мене був такий батько. Слів дуже багато, які я хочу тобі сказати, але, на жаль, у відповідь уже нічого не почую.

Дякую тобі за все. Ти для мене Батько з великої літери. Спочивай з Богом, пам'ять про тебе не згасне ніколи. Люблю тебе безмежно. Вічна слава тобі та вічна пам'ять.

А про татового брата Романа хочу сказати, що він мені був більше, ніж стрийко. Він був для мене друг. Я міг із ним на будь-яку тему спілкуватися. Стрийко мене завжди вислуховував і давав поради. У кожній ситуації я до нього міг звернутися і він говорив: «Плем'яшко, зараз усе вирішимо». Він був ду-

шею компаній, завжди веселий, усміхнений, позитивною і дуже доброю людиною. Пам'ятаю багато хороших моментів як проводили час у родинному колі. Коли щось робили разом, то в робочому процесі міг і насварити, але в кінці завжди говорив: «Тільки не ображайся». Я й ніколи не ображався, бо знав, що то – за діло. Дуже шкода, що такі хороші люди, та ще й рідні, залишають нас так швидко. Хотілося б повернути ті добрі часи, коли був мир, спокій. Хотілося би всією родиною знову сісти за стіл. Та, на жаль, час не вернеш. Спочивай у мирі. Вічна пам'ять. Царство небесне.

Стрийко Роман в селі Новосілки, Садове товариство «Зелений гай»

Анастасія, донька Андрія

Батько був найбільш душевною та ментально сильною людиною з-поміж усіх, кого я знаю. Ніколи не опускав руки, завжди вірив у найкраще. Був мені підтримкою і другом, якому можна розказати все, що на душі. Його позитиву, віри в краще майбутнє можна було тільки заздрити. Його голосу, сміху і підтримки мені завжди буде бракувати. Він був та залишиться кращим з кращих.

Про мого Хрещеного Батька хочу сказати, що кожен раз, коли я його згадую, відразу уявляю його посмішку. Він завжди посміхався і залишився оптимістом навіть у найскладніші часи. Він завжди був упевнений у собі і показував себе тільки з сильної сторони. Його силі духу можна було позаздрити. Він дуже любив розповідати смішні історії, з ним було легко і весело. Він був надзвичайно доброю людиною, на яку можна було покластися.

Я щаслива, що саме він був моїм Хрещеним Батьком.

Фото Романа біля Дідуха в Австрії

Про свого швагра і кума Андрія Копичина я можу написати багато. Це Людина з великої Букви. Завжди на позитиві, радісний, усміхнений, з доброю душею, патріот України. Мені завжди було легко і просто з ним спілкуватись на різні теми. Він був людиною з добрим серцем і душею.

Куме, ми тебе разом із дітьми не забудемо ніколи. Я рада, що ти був в нашому житті. Царство небесне, вічна пам'ять тобі. Спи спокійно.

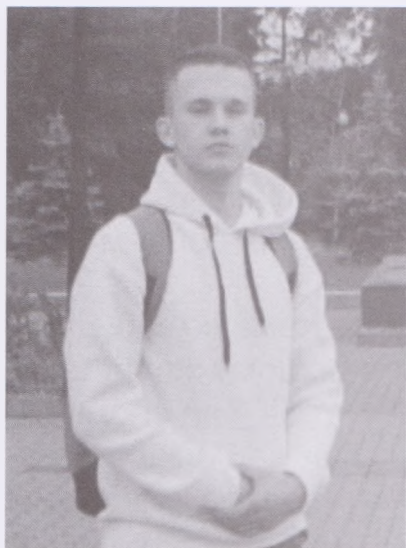
Про свого покійного чоловіка Романа можу сказати тільки добрі слова. Людина з великим серцем, щирий, чутливий, ніжний. Він любив мене і дітей. Друзі його поважали і любили, тому що він умів із кожним знайти спільну мову. Любив жартувати, радів життю. Ми його таким і запам'ятаємо. Важко без тебе, любий Романо. Дітям дуже не вистарчає тебе, але вони цього

не показують, щоби мене не засмучувати. Вони у нас молодці.

Коханий Романо, спи спокійно, але з небес дивися на нас і молися за нас. Ми будемо намагатися тебе втішити. Мені також дуже бракує тебе, важко, але я тримаюся, а в очах сльози. Любимо, пам'ятаємо, сумуємо.

Сім'я Романа біля церкви св.Анни

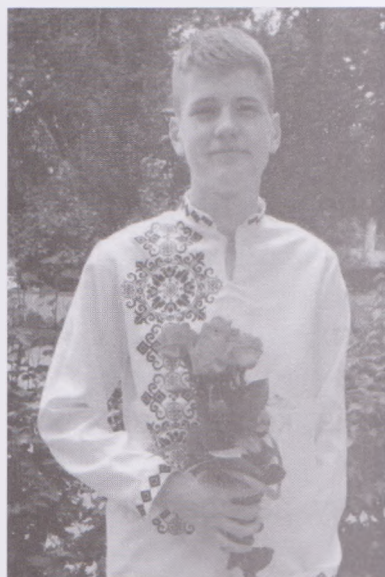

Стрийко Андрій Копичин – мій повний тезка і хрещений батько. Кожного разу, коли я зустрічався з хрещеним батьком, він мені розповідав щось пізнавальне або веселе. Це могли бути історії з життя або те, про що він сам недавно дізнався. Мені здавалось, що він та людина, яка все знає і все вміє. Я захоплювався тим, як він вміє передавати людям ідеї, які йому приходять. Хрещений був доброю людиною, він у складних життєвих ситуаціях не опускав рук. Він був і є гарним прикладом для інших. Спочивай з Богом, Герою Андрію.

А мій тато Роман був для мене прикладом. Він завжди хотів навчити мене чогось, незалежно від роду діяльності. Це було різне: починаючи від заміни жарівки до керування машиною або всіх нюансів електроніки. Я завжди дивувався, як так можна багато знати про різну роботу. Він старався дати нам із братом Дем'яном усе, що було в інших, щоби ми не почувалися гіршими від них. Він говорив, що не хоче, щоб я працював доти, поки він працює, щоби вберегти мене від важкої роботи і не відволікати від навчання. Він робив усе, щоби ми з братом, коли йшли щось купувати, не дивилися на ціни. Також я завжди дивувався тому, наскільки мій батько комунікабельний. Він мав багато знайомих всюди, а там, де не мав, то заводив з легкістю. Він був хорошою людиною. Хай з Богом спочиває. Вічна пам'ять.

Роман із сином Андрієм

Андрій Копичин – мій стрийко. Кожного разу при зустрічі він завжди цікавився моїми справами, розпитував про все, особливо про мої успіхи в спорті, адже я багато років займався бойовим гопаком. Стрийко розповідав про своє життя – це були повчальні та веселі історії. Він був прикладом для мене. Адже, незважаючи на труднощі в житті, шукав у всьому позитив і завжди старався вирішити всі складні ситуації.

Стрийко був мудрою, хорошою, веселою людиною. Спочивай з Богом!

А Роман Копичин – то мій тато. Він помер від ковіду раніше від стрийка. Кожного дня тато питався, як у мене справи з навчанням чи зі спортом. Він навчав мене всьому, що вмів сам. А я допомагав йому, коли він

просив. Він часто водив мене і мого старшого брата Андрія у парки на прогулянки, в розважальні центри, купував усе, що ми хотіли, чого сам не мав у дитинстві. Він любив нас, тому і старався забезпечити всім необхідним, оберегти від усього небезпечного. Він для мене був найкращим татом у світі, прикладом люблячого батька, чоловіка та сина. Спочивай з Богом!

Роман з синами біля дому

Анастасія Копичин (Михеєва), невістка

Андрій Володимирович мій свекор. Він був дуже добрий, чуйний, веселий, гарний сім'янин. Завжди допомагав у будь-якій ситуації. З ним можна було поговорити на будь яку тему, почути пораду.

Андрій Володимирович був опорою для своїх дітей і своєї родини. Багато працював і будував великі плани на майбутнє.

Він залишиться в наших серцях, в наших думках і на світлинах. Нехай добрий спогад про нашого Героя залишиться у всіх рідних, побратимів, колег, у всіх, хто його знав, любив і поважав.

Дякую, Андрію Володимировичу, за все. Вічна та світла тобі пам'ять.

Юля Турко, похресниця

Мій хрещений батько був дуже хорошою людиною, доброю, життєрадісною. У колі сім'ї та друзів він завжди вмів пожартувати та підняти товариству настрій. Як би складно не було, хрещений умів радіти життю, не боявся ризикувати. Він дуже гарно співав. Пригадую свою любиму пісню у його виконанні «Confessa» Адріано Челентано. Але, на жаль, ця проклята війна забирає найкращих.

Хрещений батько Андрій назавжди залишиться у моєму серці.

Андрій і Богдан Жохі, двоюрідні брати

Життя триває, але поруч нема Андрія Копичина, нема вже серед нас Героя. Він був людиною з чистою і доброю душею, який готовий був у будь-який час прийти на допомогу, підтримати кожного з нас. Він захищав нас на війні ціною власного життя. Спочивай, брате, з миром. Вічна тобі пам'ять!

Ольга Демідова, двоюрідна сестра

Цьоця Леся виховала свого сина Андрія, а мого двоюрідного брата, хорошою людиною, справжнім патріотом нашої держави. Незважаючи на смертельну небезпеку, ризикуючи своїм життям, він врятував не один десяток своїх побратимів, але сам, на превеликий жаль, загинув. Я пишу моїм двоюрідним братом, він достойний син нашої неньки України. **АНДРІЙ – ГЕРОЙ!!!** Я переконана, що Президент України повинен присвоїти захиснику України Андрію Копичину почесне звання Героя.

Юрій Крутяк, одногрупник із ПТУ № 33

Не хочеться вірити, що Андрія нема серед живих. Людина, яку я знав сорок з гаком років. Завжди життєрадісний, веселий і вірний друг.

У 15 років, коли ми ще були пацанами, могли і пляшку випити на п'ятьох, і покурити десь тихенько, щоб ніхто не бачив. А Леся Романівна, мама Андрія, нас пильнувала і попереджала, щоби не курили.

Андрій завжди був правдивий товариш, який ніколи не зрадив і завжди підтримував у складній ситуації. Ми ділилися між собою секретами і він усе розумів та міг дати пораду.

Пролетіли роки, ми виростили, наші інтереси помінялись, але Андрій залишився близькою, рідною людиною. Було по-різному в житті, він завжди був оптимістом і ще й підтримував мене.

Пригадую, коли почалася війна, Андрій впевнено сказав: «Ви всі служили в армії, а я ні, але зараз хочу стати на захист своєї України. Щоб не гинули молоді хлопці, ми, старші, повинні захистити свою матір, дружину, дітей».

Дуже болить душа, що такі мужні люди йдуть від нас. Це цвіт української нації. І мені досі не віриться, що Андрія вже серед нас нема. Спочивай спокійно, друже, ти назавжди залишишся в моїй пам'яті!

З Андрієм та його братом Романом ми навчалися в одній школі. Після закінчення школи наші шляхи розійшлися. Пройшли роки і доля знову нас звела завдяки нашим дітям, син Андрія Ростислав та моя дочка Анастасія познайомились, потім було знайомство з батьками... При зустрічі ми спочатку не впізнали один одного. Але коли розговорилися, передивились фотографії зі школи, то все пригадали. Ми з Андрієм одразу знайшли спільну мову. Ми любили згадувати шкільні роки, могли поговорити на будь-яку тему, з ним було дуже просто і цікаво. Зараз дуже

сумую за тими днями і зустрічами з Андрієм і його родиною.

Брат Андрія Роман був веселий, завжди розповідав цікаві і веселі історії з життя, був душею компанії. На свята збиралися всі разом, цікаво проводили час, їздили відпочивати в Карпати. Дуже багато згадується позитивних моментів.

Роман в Угорщині

Андрій був чудовою людиною, добрий, чуйний, веселий, любив життя, своїх дітей, свою родину. А ще Андрій дуже гарно співав.

Після повномасштабного вторгнення московських терористів, Андрій одразу став на захист нашої держави.

Уже під час військової служби Андрій приїхав додому на кілька днів. Ми дуже раділи, що він трохи відпочине від війни, відіспиться. Обговорювали, як будемо святкувати, коли він назовсім повернеться з фронту. Андрій казав «Свашенько, не переживай, все буде добре, після перемоги поїдемо в Карпати відпочивати». Але, на превеликий жаль, ця жахлива війна забрала в нас Андрія. Дуже важко сприйняти те, що його більше немає з нами.

Андрій завжди буде жити в моїх спогадах та в моєму серці. Дякую тобі, сватику, що ти був у моєму житті. Вічна та Світла пам'ять тобі, Андрію. Вічна та Світла пам'ять його брату Роману.

Наталія Савіцька, подруга юних літ, кума

Що я можу сказати про Андрія? Це мій і мого чоловіка Олега близький друг, з яким ми спілкувалися понад 35 років, хрещений батько моєї доньки Юлії. Не просто хрещений, а Хрещений Батько з великої літери. Позитивний, компанійський, веселий. З ним ніколи не було сумно, було про що поговорити на будь-які теми. Коли його про щось попросиш, то завжди йшов на допомогу. Та найважливіша риса в Андрія – відвага. Запам'ятався його останній дзвінок до мене, коли він вже був на Сході. Заспокоював мене, що все буде добре. Його улюблений вислів був: «Усе буде Україна!». Це справжній Герой України. Ніколи не забудемо Андрія, кума, Хрещеного батька нашої доньки. Вічна йому пам'ять! Жаль, сум, сльози, порожнеча після його втрати.

Рідні, близькі нам люди ніколи не вмирають, бо вони живуть у наших серцях.

Ігор Рихва, друг, музикант

Андрій в 90-х роках заснував музичний колектив, який працював на корпоративах Львова і області. Він був чудовий бас-гітарист, вокаліст, ведучий і навіть шофер колективу. Одинадцять років Андрій був незамінним у нашому колективі. Потім почався бізнес, та всі ми залишилися друзями до кінця його життя. Він завжди говорив: «Знайомих багато, а справжніх друзів мало, так що шануймося». Світла пам'ять Герою.

Про те, що обличчя це дзеркало душі, я вкотре переконаюся, коли дивлюсь на світлини свого найкращого товариша Андрія Копичина, який віддав життя за краще майбутнє України і за усіх нас. З дитинства наші батьки привозили нас у село на Збаражщині на літні канікули, де ми з однолітками пасли корови, ходили до лісу на черешні та на став ловити рибу. Андрій був товариським, душею компанії. Він цікавився музикою, грав на гітарі, завжди був цікавим співрозмовником, захоплююче розповідав про Львів.

2 лютого 2023 року Андрія не стало, загинув у війні з російськими агресорами. Багато його планів та мрій застигли у часі, просто замерли. Ми мали зустрітись у Тернополі після перемоги.

Дорогий друже, спочивай з Богом. Ми завжди пам'ятатимемо тебе, адже Герої не вмирають.

Андрій Івахів, кум

Я довго думав, що написати. Андрій був мені не тільки кумом, ми були справжні друзі. Почну з того, як ми познайомилися. Це були далекі дев'яності, біда чорна, грошей нема, продуктів нема, вбратися нема у що. Ми робітники заводу «Автонавантажувач», обидва тільки одружилися, в мене вже є донька, а в Андрія скоро буде син. Він радів з його появи, він дуже його любив! Щоби прогудувати сім'ю, вирішив зайнятися комерцією. Потім наші шляхи трохи розійшлися, бо я поїхав за кордон працювати. Натомість Андрій тримав у Львові якісь кіоски. Коли я приїхав, він з комерцією зав'язав. Ми часто, ба-

чилися, мріяли, як станемо на ноги і як все буде добре.

Я зайнявся будівельним бізнесом, Андрій пішов на фірму «Комфортбуд». Про наші поїздки в Польщу, про Прип'ять я писати не буду. Але це були кльові часи миру. Коли почала валитися фірма «Комфортбуд», я запропонував Андрію піти в будівельний бізнес, казав, що допоможу і щоб він пробував. Андрій послухав мене. Фірма «Домус» – це підприємство, на якому я починав і пропрацював десять років, стала і його підприємством, бетонний вузол, на якому йому ніхто не казав що і як робити. Він там був повноправний господар. Я радів за нього, часто заїжджав до нього поспілкуватися.

А далі син виріс і одружився. Я бачив, як горіли очі в тата, який він був щасливий. Усі розмови про сина та невістку. Мав бажання бути на весіллі в білому костюмі, як дон Карлеоне. Він пишався своїм сином.

Я збагнув, що у всіх визначних подіях мого життя був Андрій, тому що він мій друг. Він вітав мене зі всіма святами. А як він співав пісню Ляпіса моїй доньці на весіллі! Усі аплодували.

Коли Андрій востаннє приїжджав з війни до Львова, ми бачилися, жартували (це було трохи більше тижня до його загибелі). Він мав прийти до мене в гості, але не встигав. Він перепрошував, обіцяв, що ще посидимо, в захваті розповідав про своє майбутнє. Він хотів жити, він любив життя!!!

Я сумую за ним. Я його любив, мені його бракує і я досі не можу повірити, що його більше нема. В моїй пам'яті він залишився щирою і доброю людиною. Спочивай з Богом, мій друже.

Андрій – син моєї найкращої подруги Лесі Копичин. З Андрієм ми познайомилися ще у 1992 році, в день його весілля. Потім ще дуже багато разів ми зустрічалися, бо Андрійко (як я його називала) був музикантом від Бога. Це був гарний, високий, вродливий і щасливий хлопець. Таким Андрій і залишиться в моїх очах і спогадах назавжди.

Андрій був дуже хороший сім'янин. Разом із дружиною Тетяною виростили і виховали двох прекрасних дітей, якими Андрій завжди тишився і пишався. Для мами це був Син з великої букви. Я знала дуже добре його сім'ю, друзів, яких він мав багато і дуже всіх цінував.

Андрій був великий патріот, любив життя, любив людей. Свою любов до України він довів ще на Майдані у Києві.

А 24.02 2022 року, коли почалося повномасштабне вторгнення ворогів, Андрій пішов в територіальну оборону без вагань добровольцем, а потім на фронт, де виконував свій обов'язок як громадянин України.

Звістка про смерть Андрія сколихнула не тільки його сім'ю, а й усіх його друзів. Моя сім'я, особисто я, в це не хотіли повірити. Я заспокоювала Андрійкову маму і казала, що це неправда, що це помилка. Але, на жаль, ворог забрав його життя. Та в наших душах він завжди з нами – красивий, добрий, чуйний, мудрий, патріот України.

Хоча ми сумуємо і плачемо за тобою, Андрійку, але знаємо, що зустрінемось у наступному житті. Спочивай з Богом, наш соколе, наш воїне, наш захиснику. Обіймаю серцем і до болю співчуваю твоїм рідним. На жаль, жодні слова не здатні полегшити наш біль. Спогади про тебе назавжди залишаться в моїй пам'яті та серці.

Богдан Поріцький, побратим по зброї

З Андрієм (Бетоном) нас познайомила ця клята війна. Чув таку думку серед військових: «Війна дає справжніх друзів, але не надовго». На жаль. Наше друге бойове відділення (як ми любили з посмішкою говорити) вирізнялося на фоні взводу за віком, було найстаршим. Але мотивація побратимів Бетона, Михалича, Сірого, Яструба, Познання, Хоми, Мольфара була на найвищому рівні, всі розуміли, що вік віком, а поставлене завдання треба виконувати, без обговорень. Для нас не було слів: «Ні», «Не можу», «Не буду». Без сумніву, всі готові були йти до кінця, боротися, знищувати цю наволоч лаптєногу і виконувати свій обов'язок перед Батьківщиною.

Пригадується, коли потрібно було стримати колону орків, які мали перейти через переправу (понтон) річки Сіверський Донець у районі села Серебрянка, наш взвод, разом із нашим ротним і взводним без обговорень під обстрілами зайняли рубіж оборони дороги, по якій мала пройти колона броньованої техніки ворога. Правду кажучи, з двома РПГ і шістьма зарядами до них ніхто навіть не замислювалися над тим, що з нами може статися. Всі казали: «Ми воюємо за своє». Але над нами був Покров Господній. Наша арта (артилерія) розбила понтонну переправу разом із цією колоною орків і вся ця нечисть пішла на корм рибакам. Пізніше ми говорили, що за нас ХТОСЬ ДУЖЕ МОЛИВСЯ і з гумором розказували, що без пострілів ми відбили ворожу навалу. Наскільки Господня молитва Всемогутня!

Андрій був надійним Побратимом, завжди умів розрадити, повчити та розвеселити. Пригадую бувало по-різному, але з жартами друга Бетона якимось все переростало з напружених ситуацій в гумористичні. Також піднімав нам настрій Побратим своїм співом, який у важкі хвилини зігривав душу. А як же гарно звучали його пісні італійською мовою.

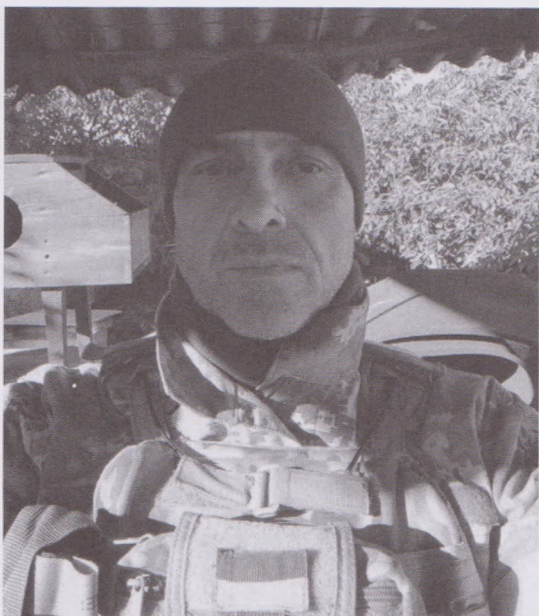
Яких тільки посад Андрій не обіймав у війську: екстремальний водій, механік-слюсар (разом з Михаличем), взводний кухар. Разом з Блоком вони відповідали за харчове забезпечення бійців. Скажу по секрету, трішки використовували адмінресурс взводу, тому при виходах на СП ми мали трошечки делікатесів.

Андрій турбувався і дуже переживав за своїх рідненьких. Запамятався випадок на початку нашого приїзду в зону бойових дій. Я був присутній при телефонній розмові Андрія з мамою, він як першокласник виправдовувався, чому не сказав правду про те, в яких він краях. Він і червонів, і заспокоював маму. Пізніше сказав мені, що не хотів, щоб мама хвилювалися, бо літа вже не молоді і доля не проста.

Любив розповідати про свою мирну роботу, говорив, що він майстер із виготовлення бетону. Завжди казав, проїжджаючи повз зірвані мости, що він зробить на фірмі «Онур» лінію з відбудовування мостів. Скільки ще всього хорошого друг Андрій не встиг зробити...

Це була світла людина, романтик, як його називав друг Михалич. Дуже шкода, що так багато хороших людей зараз віддають свої життя, захищаючи Батьківщину. Це ті, хто мав би жити і творити нове життя в Україні. Тяжко! Вічна пам'ять тобі, друже!

Володимир Шеремет, воїн 103 бригади ТрО, 62-го батальйону, 3-ї роти

Андрія я знав особисто, то мій Побратим, з яким я був із перших днів війни. Надзвичайно світла, щира та чесна людина. Завжди заклопотаний, бо намагався всім у чомусь допомогти, мав золоті руки, ніколи поганого слова від нього не було чути. Ні страху, ні злості на бойових завданнях. Людина, якій можна було довіряти у всьому. Людина з великим відважним серцем. Справжній Товариш. Надзвичайна людина! Мав честь з Ним служити. Світла йому Пам'ять!

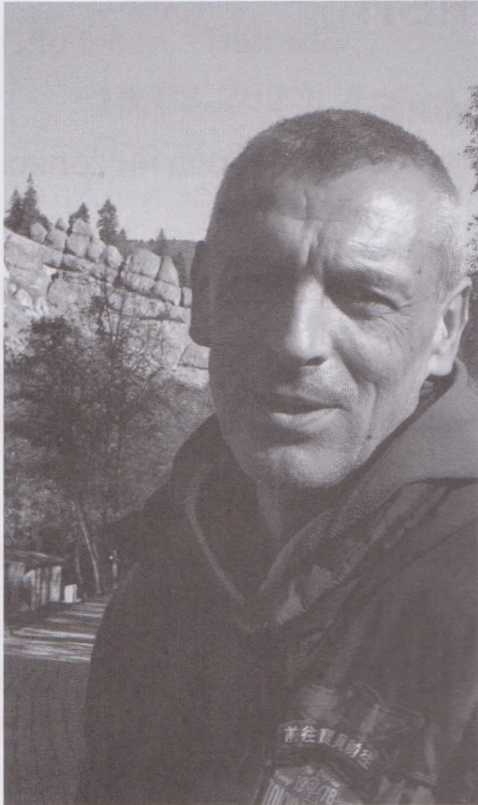
Андрій, позивний Михалич, колега по роботі в турецькій шляхобудівельній фірмі «Онур», який зараз воює на передовій

Андрій Копичин був надзвичайною людиною! Талановитий, працьовитий, дуже легко налагоджував стосунки з людьми. Легкий і приємний у спілкуванні. В роботі професіонал. За короткий час роботи в фірмі я і мої колеги його полюбили. Ми сиділи в одному кабінеті і разом збирались на війну. Будували купу планів, що будемо робити по закінченні війни. Він залишив у моєму серці глибокий слід назавжди. Я переконаний, якщо б усі

були такі, як Андрій, то світ був би набагато кращий. Я пишу ці рядки і в мене течуть сльози. Ми, брате, зустрінемося ще, але мусиш почекати.

Сергій Ільницький, колега по роботі

Познайомилися з Андрієм у 2000 році. Він влаштувався водієм-далекобійником на фірму «Алан». Показав себе гарним профі, дружньою Людиною з великої букви! З того часу ми з ним здружилися. Він завжди був у гарному гуморі, завжди порадить, допоможе. Справжній друг! Спочивай з миром!

Галина Филипчук, дружина загиблого побратима

Андрій, позивний Бетон, військовий побратим мого чоловіка Андрія. Він віддав своє життя, евакуюючи мого коханого з-під обстрілів. На жаль, мій чоловік також загинув. Вони, без сумніву, Герої України, які завжди житимуть у наших серцях.

Вічна пам'ять та вічна слава усім, хто, не вагаючись, віддав своє життя за волю та свободу нашої Батьківщини.

ПРО ГЕРОЇВ В ІНТЕРНЕТІ

Інформація з фейсбуку, автор невідомий

Герої. Хто вони? Як правило непоказні. Більшість із них навряд чи колись напишуть про себе.

Це люди, які до вторгнення ворогів були успішними, розумними, веселими. Це молодші офіцери та сержанти, які вели воїнів в епіцентрі боїв, і з цієї ж халепи їх витягали. До 24.02 2022 року хтось був підприємцем, юристом, гідом і т. п. Хтось встиг повоювати під час попередньої стадії війни і став справжнім лідером, які намагались піклуватися про своїх солдатів і які переживали за кожну втрату. Ці лідери правдиві Герої.

В основному Герої – це «прості люди», звичайні трудяги. Стали трудягами і на війні. Це піхотинці, які весь час в'язнуть в лайні по самі вуха і при цьому б'ються з ворогами. Артилеристи, які сіють смерть і розруху на вражі голови. Розвідники, які викривають цілі. Сапери, які мінують та розмінуюють під самим носом орків. Медики, які рятують від смерті. Авіація і ППО, без яких певно вже багатьох би з нас не було. А ще хлопці і дівчата з веселих організацій з трьох букв, які добувають інформацію і борються з тварями-зрадниками. Багато їх. Це Герої і вони «звичайні люди».

А ще Героями є ті, чия робота невидима, яку часом недооцінюють. Це робота дядьків (а в основному так випадає, що це дядьки в армії), які водять машини, крутять на них гайки, возять всіх і все аж до чортів на роги і вивозять звідти. І будьте певні, що ці дядьки також Герої. Це дуже круті люди, у яких є чому повчитися.

Є багато живих героїв. На жаль, є багато мертвих: Чіро, Микола Візінський, Хруст, Дрогобич, Тай, Вуйко, Хайфа, Влас, Василь Яворський, Фюрер, Олег Бервецький, Михалич, Богдан Прус, Жека, Позитив, Стрий, Потіха, Сірий, Федор, Бетон (Андрій Копичин)...

Є і ті, про кого невідомо нічого або які не можуть бути поховані в рідних краях. Хай перші знайдуться живими, а з другими щоб було гідне прощання...

Шана і честь живим Героям і світла пам'ять загиблим!

10.02.2023 Сайт Львівської міської ради «Меморіал героїв»:

У п'ятницю, 10 лютого, Львів попрощається ще з чотирма Героями. Андрій Копичин, Андрій Филипчук, Денис Яковлев, Сергій Золотарьов захищали Україну від російських окупантів. Мерія закликає львів'ян та гостей міста долучитись до міських церемоній прощання та утриматися в цей час від проведення розважальних заходів та святкувань.

Чин похорону Андрія Копичина та Андрія Филипчука розпочнеться об 11:00 у Гарнізонному храмі свв. апп. Петра і Павла, об 11:30 – міська церемонія прощання на площі Ринок.

Чин похорону Дениса Яковлева та Сергія Золотарьова розпочнеться о 14:00 у Гарнізонному храмі свв. апп. Петра і Павла, о 14:30 – міська церемонія прощання на площі Ринок.

Поховають Героїв на Личаківському кладовищі.

13.03.2023. Леся Копичин:

Сину мій – 40 днів!!! Вічна пам'ять, вічний спокій, царство небесне тобі. Спочивай з Богом!!!

15.03.2023. Аліна Єрмолаєва «Листи мого серця»:

Просто закрити очі ... Є люди, які живуть в наших думках ... Куди б ми не їхали, ми завжди беремо їх з собою. Їм не потрібна віза або посадковий квиток на літак. Є люди, про яких ми часто думаємо і згадуємо з теплотою, навіть якщо їх немає поруч ... Але є особливі люди ... Вони тримають нас за руку і незримо присутні з нами, де б ми не знаходилися ... Для того, щоб їх побачити, досить просто закрити очі. Адже вони завжди тут, в нашому серці ...

16.03.2023. Микола Савельєв, редактор газети «Ратуша», боєць ТрО, позивний «Волоцюга»:

НЕПРАВДА, що герої не вмирають... Цей маленький відеоролик пам'яті бійців 62 батальйону, 103 бригади ТРО Львівщини, які поклали свої життя на цій кривавій російсько-українській війні... На жаль, тут наразі фото не всіх загиблих воїнів нашого бату (батальйону). Згадаймо сьогодні їх добрим словом і молитвою...

У стрічці фейсбуку графічний малюнок і напис:

«Ніхто не зрозуміє до кінця, що таке війна, поки не відправить туди свого рідного сина, батька, чоловіка, брата, племінника».

18.03.2023 Леся Копичин:

Батьківська поминальна субота. Царство Вам небесне, мої сини. Спочивайте з Богом! Вічна пам'ять, спокій.

25.03.2023 Соломія Українець:

*Летить по небу журавлиний клин
Несе на крилах біль, пташину втому.
А може між птахами є мій син,
Який вже не повернеться додому...
А на землі могили та хрести,
І небеса від болю вже не сині.
О, Господи, невже не бачиш Ти,
Як ріки сліз течуть по Україні.*

29.03.2023 Галина Филипчук, дружина науковця, члена Співки археологів України та громадської організації «Підгірці-Шолом» Андрія Филипчука, позивний «Сірій»:

Загиблий побратим мого чоловіка – Андрій Копичин, позивний «Бетон», який віддав своє життя, евакуюючи під обстрілами мого Андрія. Прошу та закликаю підтримати петицію про присвоєння загиблому Андрію Копичину звання Героя України. Це найменше, що ми можемо зробити для наших полеглих Захисників.

30.03.2023 Ростислав Копичин:

Я син загиблого воїна. Мій батько Копичин Андрій Володимирович, позивний «Бетон» загинув у Луганській області в місті Кременна. Батько був у лавах

Батько наставник мій ВІЧНА
ПАМ'ЯТЬ тобі!!!! Спочивай з
миром... Ти назавжди в моєму
серці... Люблю тебе...

103-ї ТрО Львова. В Луганську їхню бригаду доукомплектували до ТрО Луганська і закріпили за штурмовими бригадами. Після тяжких боїв, коли багато воїнів загинуло, їхні бригади відвели назад, але батька на жаль вже в живих не було. Прошу всіх, хто не байдужий, підписати петицію про надання моєму батькові звання «Герой України» посмертно. Буду дуже вдячний.

31.03.2023 Ростислав Копичин:

Друзі давайте «зробимо» цей бар'єр в голосовій підтримці для надання звання «Героя України» (посмертно). Батько цього заслуговує, а це мінімально, що можна для нього зробити. Дякую!!!

Посилання на петицію в інстаграм є в шапці профілю!!!! Підтримуємо поширюємо ді-

лимося з друзями та рідними всі хто може...

2.04.2023 Леся Копичин:

Сьогодні 2 місяці, як тебе, сину, немає... Важко, сумно, боляче....

22.04.2023 Галина Гірняк, яка втратила чоловіка Романа в грудні 2018 року:

Усім вітання! Ви знаєте, що я прошу вкрай рідко, мені краще допомогти, чим просити, але зараз не ця ситуація. Прошу усіх своїх друзів, знайомих, родину і навіть просто підписників підтримати петицію про надання «Героя України» (посмертно) Андрію Копичину, який собою прикрив хлопчину, хотів врятувати йому життя там, де пекло, але, на жаль... тепер залишається одне, лише ваших 5 хвилин і підпис під петицією. Це син моєї вчительки Лесі Копичин, яку я люблю і поважаю. Долучаймося. Дякую, хто не оминув, репост теж +

16.04.2023 Леся Копичин:

Сини мої – Соколи мої. Великдень без Вас. Вічна пам'ять, Царство небесне Вам. Спочивайте з Богом. Сумно, важко...

23.04.2023 Леся Копичин:

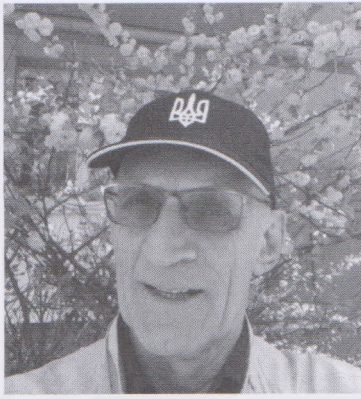
Свято Пасхи. Моїм синам Андрію, Романові, чоловікові Володимирі, дводенному онучкові Володі, батькам і всій родині. Царство небесне, вічна пам'ять, вічний спокій. З Богом спочивайте.

2.05.2023 Леся Копичин:

Вже 3 місяці, як тебе немає, сину Андрію. Царство небесне, вічна пам'ять тобі. Спочивай з Богом....

2.06.2023 Леся Копичин:

Сьогодні минуло чотири місяці, як загинув мій син Андрій під Кремінною. Вірш, що присвячений Героям України: синові АНДРІЮ і його побратимам написав Богдан Яремцьо.

Богдан Іванович Яремцьо народився 6 квітня 1947 року у с. Мар'янівка на Тернопільщині в родині переселенців Івана Семеновича з Вишатичів та Катерини Михайлівни, з дому Лабуз у с. Малковичі. Закінчив Тернопільську музичну школу, Львівське культосвітнє училище (відділ народних інструментів), військово-диригентський факультет Московської консерваторії ім. П.Чайковського (відділення підготовки художніх керівників ансамблів пісні і танцю). Служив художнім керівником ансамблів пісні і танцю на Далекому Сході, в Німеччині, в Афганістані та

закінчив службу у Львові (1973-1993). Є членом суспільно-культурного товариства «Надсяння», Асоціації українських письменників, Української спілки ветеранів Афганістану. Богдан – автор видання «Акровірші»

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

*За рідний край воюють наші хлопці,
Бої за волю України йдуть,
Шляхи святі і праведні, Господні,
До світла й перемоги нас ведуть.
Андрій в тероборону добровольцем
Вступив на третій день, вже йшла війна
За Харків і Донецьк, і під Луганськом,
Останній бій за місто Кременна...
Вони могли і відійти,
Коли все гинуло та сенсу вже не мало...
Сувору долю розділили, мов брати...
Собою жертвуючи, друга рятували...*

*Не встигли... та стоятимуть поки
Холодні губи прошепочуть: «Мамо»...
Закриють очі листя мідяки,
Проллється дощ, змочивши їх сльозами...
З Героями прощався Львів –
Всі побратими між землею й небесами...
У храмі Гарнізонному забракло слів,
Забракло сліз дружині, дітям, мамі...*

3.06.2023 Леся Копичин:

Сини мої – соколи мої! Вічна пам'ять, вічний вам спокій. Царство небесне. Спочивайте з Богом!

5.06.2023 Roman Lucas:

Привіт! Вибачте за публікацію у вашій хронології, але я повинен сказати, що ви завжди ділитесь чудовими дописами. У захваті від ваших змістовних постів і красивих фотографій. У вас чудова сторінка, але ми не друзі у фейсбуці. Тут лише відгуки патріотів.

Відправляв вам запит, та чомусь він не дійшов. Радий буду потоваришувати, коли ви станете моїм другом. Будь ласка, надішліть мені запит, якщо ви не проти. Дякую.

Благослови вас Бог, чекаю на ваш запит.

10.06.2023 Олена Падовська:

Хоч і сумне нині, а все ж СВЯТО. Вітаю Тебе, Лесю, з днем, коли прийшов на світ наш Герой, світла і чиста Людина. Дякую Тобі.

10.06.2023 Леся Копичин:

10 червня 1967 рік – радість, щастя, син Андрій народився. 2 лютого 2023 року – сум, сльози, розпач, сина не стало... Царство небесне, вічна пам'ять, вічний спокій. Спочивай з Богом!

Акрівірш з нагоди Дня народження Андрія написав Богдан Яремцьо.

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ АНДРІЯ КОПИЧИНА

*Герої–добровольці йдуть на фронт,
Енергію сердець не згубить час.
Рашистів орди заслонили горизонт –
Отож АНДРІЙ життя віддав за нас..
Йому б ще жити та дітей ростити,
У нього стільки задумів було.....
Казав і мріяв Україну відродити,
Розбудувати кожне місто і село.
А він йде в пекло друга рятувати....
Їх очі не побачать матерів, родини.
Насправді час прийшов надати
Йому звання ГЕРОЯ УКРАЇНИ.*

12.06.2023 Сайт Львівської міської ради «Меморіал Героїв»:

Опублікований відеокліп із фотографіями Андрія Копичина.

Для біографії Героя фоном служить пісня «Журавлі» (в пам'ять про загиблих воїнів). Слова і музика заслуженої артистки України Олени Білокінь.

*Там журавлі летіли клином
Вечірнім небом за селом.
А батько сивий, мати сива
Дивились в небо за вікном...
Один журавлик повернувся,
Змахнувши їм своїм крилом,
І наче сином обернувся,
Почувся голос під вікном.*

*Приспів.
Мамо, мамо! –
Він крикнув криком*

*Журавлиним.
Мамо, мамо!
І янголом злетів у вись!..
Чуєш, тату,
Я захищав свою країну,
А ви живіть!
А ви живіть тут, як колись!*

*Я вас прошу, мені пробачте,
Інакше просто не зумів!..
Болить, я знаю, та не плачте!
І в небо янголом злетів!*

*Голосить матінка за сином,
А батько, наче скам'янів,
Вдивляється у небо синє,
Когось з-за хмар чекає він...*

*А ключ у небі журавлиний
Махає їм з небес крильми,
То не сім'я літа пташина –
То наші янголи сини!*

*Приспів.
А ви живіть!
А ви живіть тут, як колись!*

18.06. 2023 Сайт Львівської міської ради «Меморіал героїв»:

Солдат Андрій Копичин, позивний Бетон, загинув 2 лютого 2023 року під час евакуації пораненого побратима біля міста Кремінна на Луганщині. Воїну було 55 років.

Андрій народився у Львові. Закінчив Львівське професійно-технічне училище № 33 та здобув фах слюсаря з ремонту автомобілів. Потім отримав базову вищу освіту за напрямом «Інженерна механіка» у Національному університеті «Львівська Політехніка». У молодості був музикантом на весіллях, потім – далекобійником. Згодом працював на бетонному заводі, пізніше мав власний бізнес. Останнім місцем роботи була компанія ТЗОВ «ЕФЕ БЕТОН», де чоловік обіймав посаду начальника цеху з виробництва залізобетонних виробів. Був футбольним уболівальником. Цікавився автомобілями. Любив проводити час на природі з рідними та друзями. Будував великі плани на майбутнє. Однак усе зруйнувало повномасштабне вторгнення російських окупантів. Андрій мобілізувався до лав захисників і став бійцем 62-го окремого батальйону 103-ї окремої бригади територіальної оборони Збройних Сил України. Був кулеметником.

18.06.2023 Леся Копичин:

Сини мої, соколи мої, сьогодні День батька, та вас з немає поруч із вашими дітьми. Царство вам небесне, вічна пам'ять, вічний спокій. Спочивайте з Богом.

29.06 2023 Олена Падовська:

Сьогодні закінчився збір підписів під петицією про надання Андрію Копичину звання Героя України. Петиція набрала 6.119 підписів із 25.000 необхідних.

15.07.2023 Леся Копичин:

У цей день 1972 року – радість, щастя, син народився, Роман. 25 липня 2020 року – сум, сльози, розпач, сина не стало... Царство небесне, вічна пам'ять, вічний спокій. Спочивай з Богом!

Акровірш братові Андрію Роману присвятив Богдан Яремцьо.

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ РОМАНА КОПИЧИНА

Родини гідної молодший син –

Один. Як завжди захистив би брата...

Мабуть це Доля всіх святих родин,

А Бог його забрав –

Не встиг піти в солдати...

18.08 2023 «Молитовна родина»:

РОЗМОВА З СИНОМ

– Відпусти мене, мамо, на небо.

– Я не можу, синочку. Пробач...

– Я прийду, як тобі буде треба.

Прилітатиму... Тільки не плач!

– Як же, сину, тебе відпустити,

Коли серце нещадно болить?..

Як без тебе, рідненький мій, жити,

Коли рана на серці кровить?!

– Тільки тіло померло, матусю,

А душа моя досі жива!..

Не тужи... Не ридай, не хвилюйся...

В мене просто домівка нова.

Я тепер буду жити на небі.

Тут так добре, рідненька, повір.

Ти покличеш мене при потребі...

– Сину, кличу тебе до сир пір!

Я ночами не сплю, дорогенький,

Лише сльози ковтаю гіркі...

Завмирає від болю серденько...

Мої схлипи такі гомінкі!
– Я все знаю, все чую, матусю...
Примириь, що мене вже нема...
Дай я ангелом в небо здіймуся,
Ти ніколи не будеш сама!
Я в повітрі! Я поруч з тобою!
Відпусти мене, мамо, пора...
Я піднімуся в небо з росю
І спаде з тебе болю гора!
– Не спаде, мій синочку, довіку!
Я страждатиму, поки живу,
Бо від втрати дітей нема ліку...
Сльози ллються дощами в траву...
– Все минеться, матусю... Ти звикнеш,
Що я ангелом став в небесах...
– Як же бути мені, як ти зникнеш?!
Знов тонути щомиті в сльозах?..
– Ні, рідненька. Відплакала... Досить...
А на мене чекають в раю...
Бог у рай лиш достойних підносить...
Відпускай вже кровинку свою...
– Ти ж мене не забудеш, синочку?..
Як же важко тебе відпустить!..
Я складаю себе по шматочках...
Як же в світі без тебе прожить?..
– Посміхатись... Молитись за мене...
Бог усе допоможе знести.
Я ж в раю спочиватиму, нене...
– Відпускаю, синочку, лети...

Олена Мирославівна Падовська народжена в родині переселенця з с. Малковичі (нині належить Польщі) Мирослава Падовського та Наталії Недашківської у с. Сокільники біля Львова. Олена – доцент кафедри олімпійської освіти Львівського державного університету фізичної культури імені Івана Боберського, авторка численних публікацій у галузі культури, історії та мистецтвознавства. Тематика долі депортованих з прадідних земель Надсяння – провідна в її творчості. Авторка фундаментального видання «Книжка про Малковичі», «50 років Народному ансамблю пісні і танцю «Лемковина», «Декалендар: перелік визначних дат історії та культури України», численних статей у збірниках, публікацій у пресі.

ТРЕНОС: ПЛАЧ ЗА ГЕРОЄМ

*Не вмирає душа наша, не вмирає воля.
І неситий не виоре на дні моря поле...*

Тарас Шевченко «Кавказ»

Родовід: витоки

*«Одкрийте сердечні очі ваші і пізнайте самих себе,
пізнайте родителя й родительку ваших,
усвідомте, в чий і яким домі ви народилися»*

Мелетій Смотрицький «Тренос...»

Андрій, син Володимира Костянтиновича Копичина та Лесі-Орисі Романівни з дому Курдіяків, народився в 1967 році у Львові. Андрій – третє покоління від трагічної депортації українців з прадідних земель, звідтам, «де срібнолентий Сян пливе», з Надсяння. Дід його по матері Роман Гнатович – мешканець села Малковичі, ще зовсім юним пішов в УПА. Так тоді чинила свідома молодь, щоб захистити рідне село від нападів вороже налаштованих польських сусідів. По хатах залишалися старші люди й діти. Встановлена на комунальному цвинтарі тепер польського села Малковице меморіяльна плита над загиблими в ніч з 17 на 18 квітня 1945 року українцями з-поміж 114 жертв містить й імена Курдіяків («Іванцьо») Івана 1903 р.н. та Максима 1866 р.н., а також Анастасії Курдіяки, 1918 р. н. Вцілілі з родини – старша Романова сестра Анастасія з сином Василем і мамою Пелагією виїздили зі сплюндрованого села окремо від односельців, разом із жителями сусідньої Валяви й осіли по цей бік кордону в Родатичах на Львівщині. Сам же Роман, той, що Гнатович, перебуваючи на

нелегальному становищі, кордон перетнув із родиною Гусейків. Юнак виявив сміливість, рішучість і неабияку винахідливість, перейшовши крізь дуже дрібне сито радянської каральної системи й легалізувавшись. Згодом, в селі Киданці на Тернопільщині, Роман одружився з Пелагією Данилівною Гусейко. Десь за три роки вони переїхали до Львова. Тут виплекали двійко діток. Народжені на території УРСР, Леся та Степан знали про депортацію з перших вуст і за розповідями старших вчилися любити Надсяння. Ту любов Леся передала своїм сином – Андрієві й Роману, а ті – своїм дітям та онукам... Від того жаль проймає, що жоден із синів Лесі вже не знеситиме до Господа молитов за загиблими у Малковичах предками на щорічно влаштовуваній у церкві Покрови Пресвятої Богородиці ПЦУ м. Рудно панахиді. Бо немає їх. Негадано швидко відійшов Роман. А старший Андрій впав у бою за волю України...

Батько Андрія – уродженець с. Старі Стрілища, розташованого дорогою до Ходорова в мальовничій місцевості на Бібрщині. Прадавня церква у колишньому містечку, унікальний старовинний цвинтар із кам'яними хрестами козацького типу, ще з XVII століття... У цей ґрунт, що буквально дихав героїкою, велика й згуртована сім'я Копичиних вкорінена міцно і назавжди. Володимир – один із дев'яти дітей у сім'ї. Народжений у 1939 році, був свідомий опору, що його чинили односельці усіяким зайдам. Поблизу їхньої хати була криївка. На цвинтарі села поховали українського громадсько-політичного діяча, обласного провідника ОУН Львівщини Осіпа-Михайла Шкамбару (псевдо: «Кедр» («Роман Кедр»), «Скала», «Хмель», «Черняк»), котрий загинув в результаті нещасного випадку (+16.06.1944). Ще свіжа була пам'ять про останній бій, який 19 липня 1944 року дали німецьким окупантам провідник ОУН Чортківської (1939-1940), Тернопільської округи (1940-1941), керівник організаційної референтури Крайового Проводу ОУН Західних Українських Земель (1941-1944) Юліян Гуляк (псевдо: «Марко», «Токар», «А-13», «Арпад», «Вир», «Шрам») та обласний провідник ОУН(Б) Львівщини Ярослав Скасків (псевдо: «Моряк», «Крук», «Мороз»).

Тож Герой Андрій Копичин зріс у національно свідомій родині. Жаль невимовний за життям такого самовизначеного, самодостатнього, свідомого чоловіка.

Життєпис Андрія Копичина

*«Сумління чисте, невинність їхня,
з правдою злучена, доброї їм надії надає»
Мелетій Смотрицький «Тренос...»*

Найважливіші штрихи на шляху до подвигу Героя вмістилися в неповних його 56 літ. Здобував освіту: Ліцей № 51 імені Івана Франка Львівської міської ради; Державний навчальний заклад № 33 «Львівське вище професійне політехнічне училище» (закінчив із відзнакою, 1985); Національний університет «Львівська політехніка» за напрямком «Інженерна механіка». В молодості самостійно опанував гру на гітарі, співав – мав гарний голос. Збиралося їх 4-5 музикантів під керівництвом Ігоря Рихви, мали концерти, виступи. Після

одруження і народження дітей – Ростислава та Анастасії – працював у сфері будівництва. Місця праці – Публічне акціонерне товариство «Львівський завод «Автонавантажувач», ТЗОВ «Комфорт-Сервіс» і «ЕФЕ Бетон». Завдяки останньому місцю праці отримав свій позивний – «Бетон». Андрій зреалізував себе у житті – організував власний будівельний бізнес, був хорошим сином, люблячим чоловіком, найкращим батьком, надійним другом, чуйною і доброю людиною. Його весела вдача допомагала гасити конфліктні ситуації. Андрій накреслював плани на майбутнє, але найбільше, чого прагнув – жити у вільній Україні.

Біда прийшла. Від початку повномасштабного вторгнення держави-терориста росії в Україну він прийняв рішення стати на захист Батьківщини. Вже 26 лютого 2022 року, не маючи військового досвіду, вступив до лав 103-ї окремої бригади Сил територіальної оборони Збройних сил України, у 62-й батальйон. Після проходження навчання, в квітні того ж року був відправлений на схід України в зону бойових дій – воював у Харківській та Донецькій областях. В Луганську їхню бригаду доукомплектували до ТРО Луганська, згодом закріпили за штурмовими бригадами. Тяжкі бої, втрата друзів – обставини, в яких перебував упродовж довгого часу. Все ж Андрія не полишало позитивне ставлення до життя. Зріднився зі своїми побратимами, пліч-о-пліч із ними захищав наш край від навали рашистів. Йому вистачало мужності й самовладання для того, щоб оберігати кожного свого побратима, поспішати на допомогу пораненим, витягати їх з-під ворожих обстрілів. Він для того не раз важив своїм життям.

Героїчний чин Андрія Копичина

*«О ганьбо! За всі інші зганьблення гірша!
Славу, без якої життя людське не життя,
в неславу обернену бачити й мовчати?»*

Мелетій Смотрицький «Тренос...»

Дня 2 лютого 2023 року під час виконання бойового завдання поблизу м. Кремінна сталося так, що був ранений видатний науковець-археолог Андрій Филипчук. Вкотре виявляючи притаманну йому жертівність, Андрій Копичин кинувся рятувати товариша. Разом із ним пішов Віталій Федор, котрий перебував у війську яких три місяці. Вони всі загинули від ворожих куль, Андрій Филипчук стік кров'ю.

Й у гадці не мала, що справдиться сюжет оповідання німецького письменника, Нобелівського лавреата Гайнріха Бьолля: солдати з поля бою виносять товариша, якому відірвало ноги; свист куль, важкий шлях, ноша щомиті важча і – світло попереду, де на них вже чекає Отець... «Нема більшої любови над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх» (1 Ів. 15:13)... В Андрія справдилася можливість віддати життя за друга. Як ото Сам Господь поклав душу Свою за людство і нам заповідав осягнути тієї величини любови, щоб і ми душу свою покладали за ближніх. Душу покласти – то є щось незглибимо більше, ніж віддати саме лише життя, померти за іншого, того, який опинився поруч. Душу покласти – то зректися себе, зректися своїх прагнень до багатства, до насолод, до слави. То – свідомо відмова від усього тілесного. В кінцевому рахунку

фраза зі Святого Письма навчає, що метою життя має стати жертвне служіння ближнім своїм – родині, нації, Україні. І горе тим, хто не в стані у важкий для Вітчизни час оцінити вірність, невинність і жертву Героя. Ту жертву складають повсякчас наші захисники на сході України.

Львів попрощався зі своїми Героями: Віталія Федора поховали 9 лютого, Андрія Филипчука та Андрія Копичина – у п'ятницю, 10 лютого 2023 року. Скупані в променях сонця труни внесені були до Гарнізонного храму святих апостолів Петра і Павла, далі, супроводжувані численною жалобною процесією, везені площею Ринок. Їм назустріч вийшов із Ратуші трубач і пролунав розпачливий зойк хейналу... Прощальні сальви на цвинтарі й тиша...

Лопотять, майорять на вітрі прапори на Марсовім полі Личаківського цвинтаря. Тут спочили Герої. Зі світлини споглядають добрі, мудрі очі Андрія Копичина. Він – у Царстві Небесному. А нам судилося нести пам'ять про Нього. Поки що ця місія покладена на Його родину. Син – Ростислав Андрійович ініціював збір підписів для надання Батькові звання Героя України (посмертно). Дружина і мама Героя з гідністю несуть хрест свого горя, ведуть облік кожної днини й хвилини без Нього. Та маємо долучитися до справи увічнення пам'яті про Героя усі ми. Для членів Львівського регіонального суспільно-культурного товариства «Надсяння» взірцем має послужити Виставка на стінах польської амбасади, сформована українським журналістом Дмитром Антонюком. На банерах – короткі життєписи загиблих воїнів – поляків і водночас громадян України. Тут згадані 12 Героїв. Ми ж аналогічно мусимо зібрати свідчення про всіх Героїв, пов'язаних родинно з землею над Сяном. Вічна їм слава!

P.S. 29 липня 2023 року – була саме поминальна субота на Марсовім полі у Львові. Тривала коротка Служба Божа над могилами воїнів, проваджувана отцями у колі рідних загиблих. Леся Копичин звичайно була там. А що готувалася в мандрівку до Меджугор'я і чула себе як ніколи знесиленою, то подумки звернулася до сина: «Андрійчику, допоможи мені: дорога не близька. Як мені щасливо доїхати і не підвести інших подорожніх, як назад цілою повернутися?». Справді, здійснити паломництво мусила: адже зробив такий подарунок для родин загиблих побратимів командир, їх ротний. Над ранок наступного дня не спала, промовила молитву на вервиці. У напівдрімоті, що нараз накопила на неї, побачила сина. Андрій був у військовому однострої, підійшов до п. Лесі чомусь не з правого боку, як звикла його бачити у снах. Став зліва, схилився і обняв. Був поважний, немовби мав сповістити щось важливе й хотів її материнської поради. Прорік: «Я їду тепер далеко, мам. Але повернуся. Мам, все буде добре». Навіть тоді, коли він був так близько, часточкою свідомості, що не спала в ній, п. Леся розуміла – то сон. «Сину, ти ж мертвий?» – злетіло з її німих уст таке недоречне в цій хвилі запитання. А він на те кілька раз повторив із притиском: «Все буде добре». Прокинулася. На годиннику – 8 ранку. 1.08.2023 разом із невісткою Андрія – Анастасією Копичин вони їхали до Боснії і Герцеговини. Слова Андрієві не відпускали і впродовж дороги, і в самому Меджугор'ї. Там, о 5 годині ранку, як ішла горою Подбрдо, потрапила під зливу. Але п. Леся не повернула назад і не шукала прихистку в час негоди. Геть чисто промокла, вона дійшла до одного хреста, далі – до другого. Надовго затрималася біля бі-

лої фігури Матінки Божої. Постояла, поговорила до Неї. Дощ падав далі. Ціла мокра, але з легким серцем зійшла з гори. В готелі зняла з себе літню курточку й цупку лляну сорочку. На диво, її одіж висохла за 2 години. Так не буває – здивувалися прочани, які стали тому свідками, щоби лляна тканина – і ось так швидко... висохла?! А тому дійшли висновку: – то був не дощ, то чисті сльози Діви Марії. У її сльозах скупана була Леся ціла, і вони, ефірно легкі сльозинки, відлетіли собі так, як свавільна літня злива. Згодом, коли молилися у соборі Св. Якова, під час Святої Літургії визріло в Лесиному серці рішення: постановила організувати на пошану її Героя-сина і на подяку за всі ласки Матері Божої паломників до Святині української землі Закарпаття, до Джублика.

Слово собі давши, Леся Копичин взялася до діла. У Львові звернулася до всіх знайомих, до всіх своїх рідних. Зібрати б можна було охочих й на цілий туристичний автобус. Однак, відгукнулися далеко не всі. Зрештою, зібралось разом із п. Лесею, онуком Ростиславом і невісткою, вдовою Романною, 16 паломників. Під дбайливою опікою п. Лесі та на кошти жертводавиці їхали вдови побратимів Андрія, їхали педагогічні працівниці – співробітниці Лесі Копичин. Паломництво, цей щедрий дар мужньої матері Героя не зітреться в пам'яті учасників.

Місце і час паломництва були дуже вдало обрані п. Лесею. Урочище Джублик на Закарпатті неподалік Мукачєва споріднений із Меджугор'єм центр поклоніння Пресвятій Богородиці. Схожість прочитується вже у назві. Вона окреслена етимологічно – і там, і тут те ж б-ДЖ-олине – «дж». Але основне – сутнісна єдність. Матінка Божа виявляє ласки народам, які перебувають у біді. На Балканах у 1990-х роках, а нині в Україні ллється невинна кров, гинуть кращі сини і доньки.

Пречиста Діва, свого часу явлена підліткам, поспішає всім на допомогу, вселяє віру в серця, навчає Людство любові.

Очолювана Лесею Копичин громадка потрапила в це святе місце в час відзначення 21-річчя першого з'явлення Матері Божої двом дівчаткам біля джерела, напередодні Успення і винесення плащаниці. Оскільки в Джублику проквітнув культ Святої Родина, логічно, що саме тут шукають розради вдови, сироти й матері загиблих воїнів – захисників України. Тут під егідою Української Греко-Католицької Церкви підноситься храм Святої Сім'ї, що за силуетом нагадує храм Св. Софії в Константинополі, а за назвою асоціюється зі собором у Барселоні, спроектованим архітектором Антоніо Гауді – Саграда Фамілія. Не злічити скільком незабутнім подіям стали свідками учасники паломництва. Брали воду з джерела, молилися у літній відпустовій церкві Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці та обійшли 33 рази в купелі, що облаштована посеред храму; відбули хресну ходу, у т.ч. молилися біля кровоточивого хреста на горі; на монастирському подвір'ї вшанували пам'ятник Героям, які віддали життя за Україну та Героям Небесної сотні; піднімалися 80-ма сходинками до Розп'яття, на кожній сходинці відмовляючи молитву «Символ віри»; брали участь у святочній Літургії просто неба перед церквою Святої Сім'ї, бачили ритуал освячення 7 фігур Апостолів, які будуть встановлені на постаментах, вмонтованих довкола купола... Події не вміщаються в ті півтори доби, що їх провели в подорожі. За те – уклінна дяка Лесі Копичин від паломників.

Фотографія з усіма учасниками паломництва під аркою.

Паломницька група Лесі Копичин біля ґроту Святої Родини в Джублику. Напис: «З Пресвятою родиною живемо! З Пресвятою родиною помремо!». 27.08.2023. На фото в першому ряді зліва направо: Бервецька Наталя, вдова героя Бервецького Олега позивний «Журба», Жаб'як-Шеремет Олена, Копичин Романна, по центру Копичин Леся, Гузар Іванна, Рутар Мирослава, Рожак Марія; другий ряд Олійник Марія, Соловій Жанна, Филипчук Галина, вдова героя Филипчука Андрія позивний «Сірий», Матушевська Галина, Падовська Олена, за нею Комарницька Наталя, Гриб-Ковтало Оріся, Кучерук Людмила, Копичин Ростислав.

Молитва

Господи, помилуй мене, дітей моїх, онуків і весь прийдешній рід мій, приведи їх до Себе, зроби Своїми і нехай послужать тобі, і прославлять ім'я Твоє святе, і в Небесні обителі прийми їх. Прости, Господи, і помилуй мій рід, і всіх родичів моїх до Себе з вірою та покаєнням приведи. Господи, помилуй усіх покійних родичів мого роду, знаючи звання та ім'я, життя і гріхи кожного. Пробач, Господи, і помилуй увесь мій рід, що раніше був, що перед Тобою грішив, і загладь усі беззаконня його, пробач нам усі гріхи, вільні та мимовільні, і даруй нам Царство Небесне.

Амінь.

Зміст

ВІД УПОРЯДНИЦІ	3
МОЛИТВА МАТЕРІ ЗА СИНІВ	4
СПОГАДИ МАТЕРІ	5
ЖИТТЄВИЙ ШЛЯХ АНДРІЯ КОПИЧИНА – ЗАХИСНИКА УКРАЇНИ	11
СПОГАДИ РІДНИХ І ДРУЗІВ	23
ПРО ГЕРОЇВ В ІНТЕРНЕТІ	40
ТРЕНОС: ПЛАЧ ЗА ГЕРОЄМ	48
МОЛИТВА	54

Я захищав свою Батьківщину

Упорядниця – **Леся Копичин**

Редактор – *Олена Падовська*

Художнє оформлення та макетування – *Юрій Муха*

Відповідальний за випуск *Юрій Муха*

Підписано до друку 20.09.2023 р.
Формат 60x84/8. Ум. друк арк. – 7,44.
Зам. № 4/09/23

Друк – ФОП Муха Ю. М.
79019, Львів, Сорочинська, 4.
Свідоцтво держреєстрації В02 №965799.
Тел. 096-457-40-93.